HALKIN SESİ

13 Mayıs 1975

200 Kuruş

5

Tarihi yaratan biricik güç halktır

BİR EMPERYALİSTE DAYANILARAK BAŞKA BİR EMPERYALİSTE KARŞI MÜCADELE EDİLEMEZ !

Irak'taki Kürt Hareketinin Öğrettikleri

Irak ve İran arasında yapılan son anlaşma üzerine, Kuzey Irak'taki Kürt milli hareketinin geniş ölçüde bastırıldığı görülüyor. Molla Mustafa Barzani, kendi aşiretinin ileri gelenleriyle birlikte mücadeleyi terkederek İran Şahı'na sığındı. Kürt savaşçılarının büyük bir kısmının da, feodal önderlerin arkasından silâhlarını bıraktıkları anlaşılıyor. Kürdistan bölgesine giren Irak kuvvetlerinin yer yer baskı ve zulüm uyguladıkları, hattâ bazı katliâmlara giriştikleri gelen haberler arasındadır. Kürt halkına uygulanan bu zulmün şiddetle karşısındayız.

Yenilginin sebebi Emperyalizme Güvenme Siyasetidir

Kürt halkı, tarih boyunca zulüm görmüş, cefa çekmiş bir halktır. Bugün de yeni acılarla karşı karşıyadır. Sosyal-emperyalistlerin desteklediği milliyetçi Baas rejimi kadar, Kürt milli hareketinin feodal önderleri ve onların sırtını dayadığı - ABD emperyalistleri de uygulanan bu zulüm sorumlularıdır.

Hiç kimse, kabâhati İran ve Irak arasındaki sınır anlaşmazlığının sona ermesinde bulmamalıdır. Esaş suçlu, olanlar, Kürt halkını iki süper devlet arasındaki çatışmada süper devletlerden birinin hizmetine sokmaya çalışanlardır. Esas suçlu olanlar, iki OrtaDoğu ülkesi arasındaki anlaşmazlık üzerine kumar oynayanlar ve ABD emperyalistlerine sırt dayayanlardır.

Meseleye, emperyalistlere karşı bütün dünya halklarının menfaatleri açısından baktığımız zaman, Irak ile İran arasındaki sınır anlaşmazlığının barışçı yollarla çözülmesini olumlu karşılıyoruz. Çünkü küçük ve orta ülkeler arasındaki ihtilâflar, daima emperyalistlerin ve özellikle iki süper devletin yayılma emellerine hizmet etmektedir. İki süper devlet küçük ülkeleri bölüp birbirine kırdırarak hâkimiyetlerini sürdürüyor ve yeni hâkimiyet alanları peşinde koşuyorlar. Küçük ülkeler arasındaki çatışmaların barışçı yollarla çözülmesi, onların halkları ve ülkeleri bölme plânlarını suya düşürüyor. İran'la Irak arasındaki sınır anlaşmazlığının çözülmesi, Arap halklarını İsrail saldırganları karşısında bugün daha güçlü bir hale getirmiştir.

Kürt milli hareketinin yenilgisinin sebebi, Irak ve İran arasındaki sınır anlaşmazlığının son bulması değildir. Yenilginin sebebi, Kürt hareketinin kendi içinde taşıdığı zaaftadır. Bu zaaf, harekete feodal aşiret reislerinin önderlik etmesidir. Bu feodaller, kaderlerini Ortadoğu'daki gericilikle birleştirmişlerdi. Molla Mustafa Barzani, İran'ın dolaysız, ABD emperyalistleri ve İsrail'in ise dolaylı desteğine bel bağlamakla Kürt halkına ihanet etmişti. Barzani, Kürt halkının haklı davasını emperyalistlerin menfaatlerine âlet etmeye çalıştı. Bugün Kürt hareketinin ezilmesi, bu hareketin feodal önderler tarafından ABD emperyalistleri ve İran gericilerinin yedeğine sokulmasından ileri geliyor.

Kürtler Üzerindeki Milli Boyunduruğun sosyal Temeli Yarı - feodal yapıdır

Bugün dünyada feodalizmin kalıntılarının temizlenmediği ve demokra-

(Devamı 3. Sayfada)

HALK POSTASI

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

BU DRAMI REVİZYONİSTLERE ANLATIYORUM

Halk çocuğuyum.. halkçıyım halk için halkın tellerine dokanıyorum. Bu çıkan sesi de halkın hoparlörü olan Halkın Sesi gazetesi dinletecektir sizlere. Bu dram, yoksul köylülerin dramıdır.

Bu dramı özellikle Türkiye revizyonistlerine ve egemen sınıfın papağanlığını yapan tüm tutucu ve gericilere anlatıyorum

Haritaya bakarsanız, Gaziantep'in Urfa ve Maraş toprakları arasına sıkışmış kuzey uçta Araban ilçesini görürsünüz. Ben Araban'ın Eskialtıntaş köyündeyim.

Bu ovanın en meşhur olayı, Ekim ayında insan pazarı oluşudur. Karpuz ürünü çok diyeceğiniz kadar var. İşçi olarak 250 — 300 kişi çalışır. İşçiler yoksul köylülerdir. 5 kişi 10 ton luk kamyonu doldurur: 200 TL

Ekim ayında Adanalı beylerimiz otolarıyla Araban'a yığılır. Serfler (fıkaralar) olarak biz de ilçemize yığılırız. Ama bizim gelişimiz başkadır. Akşama doğru saat 17.30 sıralarında davarlarımızı alır dağlara götürürüz. Gecenin saat 03.00'üne kadar bu işi yaparız. Bu saatte sürülerimizi ilkokul çağındaki çocuklarımıza bırakırız. 10 km.lik yolu alıp ilcemize yığılırız.

Henüz beylerimiz otelde yatıyorlar. Biraz sonra beylerimiz gelir koltuklara oturur, çayları, filitreli sigaraları savururlar. Biz ise sırtımıza 30 — 40 kiloluk boş bez torbalarımızı atıp dolaşırız.

Bu işte bir kac aydın arkadaş acımızdan ve kederimizden şu lâfları her sabah tekrarlarız orada: «Satılık adam var» «1.75 boyunda mavi gözlü, sarı saçlı.» «Üstelik, öğretmen, hâkim» «Hesabınızı da yaparım patron» «Ben satıldım» «Hasso dede biz de insanız, bu bey de bir insan, bizi satın alıyor» «Bunlar iyilikten anlar mı Hasso dayı?» «Yok oğlum yok» «Bunları ölüm temizler» «Hasso dayı biz bunları konuşursak kom[illegible]st diyorlar» «Bunları söylemekse ben de komünistim»

Evet, revizyonistler ve geri kafalılar inanmadılar, tatmin olmadılarsa 15 Ekim'de gelsinler bu ovaya sadece bu olayı değil, çapa başında can veren annemizin nasıl, niçin öldüğünü gösterelim.

Eski Altıntaş köyü devrimci gençleri adına
Mahmut Bilici

SAYIN TRT YÖNETİCİLERİNE

26/4/1975 günü televizyonda gösterilen Aşk-ı Memnû'nun ikinci bölümünde Kızılbaşlara «Aleviler»'e karşı söylenen şerefsizce sözlerin düzeltilmesini arz ederim. Bu piyesi organize edenleri, yönetmenini ve bu insanlık dışı sözleri kabul ederleri protesto ederim.

Zeynel Kocaoğlu

ANKARA

★

HALKIN SESİ'NİN NOTU:

Televizyonda gösterilen Aşk-ı Memnû oyununda Alevi mezhebinden vatandaşlarımızı küçük düşürücü sözlr sarfedildi.

Kadın erkek ilişkilerindeki ahlaksızlık örnekleri «kızılbaş töresi» olarak tanıtıldı ve milyonlarca Aleviye iftira edildi. Bu olay azınlık mezheplerine mensup yurttaşlara karşı hakim sınıflar tarafından körüklenen düşmanlığın bir ifadesidir. Dergimiz milliyet, mezhep, dil farkları dolayısıyla yurttaşlarımıza uygulanan baskılara kesinlikle karşıdır. Televizyondaki oyunda Alevilere maledilmeye çalışılan ahlaksızlık örnekleri, aslında her milliyet ve dinden parababalarına ve toprak ağalarına aittir Biz de okuyucumuzun mektubuna katılıyor ve milyonlarca emekçiye yönelen bu iftirayı protesto ediyoruz.

ALMANYA'DA TUTUKLU BULUNAN DEVRİMCİ ARKADAŞLARA

Sizlerin mahkeme önüne 11 aydır çıkarılmamayı protesto amacıyla yaptığınız açlık grevini duyduk. Bu mücadelenizde sizinle beraber olduğumuzu bildirir, Almanların Nazi benzeri faşist idarelerini protesto ederiz.

Arkadaşlar, bazı kimseler Almanya'da demokrasi olduğunu söylüyorlar. Ama biz, daha önce bilmekle beraber, şimdi, Almanya'da demokrasi olmadığını daha iyi bir şekilde öğrendik. Zaten bu durum, Alman idarecilerinin daha çok yabancı işçilere yaptıkları baskılardan da görülmektedir.

Arkadaşlar, Türkiye'de durum Almanya'dan farklı değil. Belki de daha kötü. Çünkü yurdumuzda emperyalist sömürü de hüküm sürmektedir.

Ama bütün bunların sizin ve bizim ve tüm devrimcilerin mücadele azminden hiç bir şey kaybettirmesi imkân dışıdır. Çünkü bizim gücümüz halklardan gelmektedir.

Arkadaşlar, mücadelenizde her zaman yanınızda yer aldığımızı bildirir, başarılar dileriz.

Kahrolsun faşizm ve emperyalizm!

Yaşasın dünya halklarının devrimci ve enternasyonalist mücadelesi!

Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Yüksel Uğurlu ve Hatice Yurttaş arkadaşlar, sizlere vatanımızdan bol bol devrimci selâmlar

Malatya'dan Bir Grup Devrimci

ORMAN İŞÇİLERİNİ ÖRGÜTLEYELİM

Emekçi halkımızın mücadelesini pasifleştirmeye ya da örgütlenmesini engellemeye yarayan tüm fikir ve ideolojiler, kaynağı ne olursa olsun şiddetle karşı çıkılmalıdır. Emekçi yığınları sadece büyük kentlerdeki fabrikalarda saymak büyük bir yanılgıdır. Kırsal alanlarda belki de hiç yanlarına uğranılmamış tarım işçileri, ormanlık bölgelerde orman işçileri vardır. Ormanlık bölgelerdeki emekçiler büyük sanayi kentlerdeki gibi bilinçli olmayabilirler. Fakat ağır işler ve zor yaşantı koşulları onları eşitsizliğe ve adaletsizlite karşı bilemiştir. Bu yazımda orman işçileri üzerinde duracağım.

Yaptıkları işlere göre orman işçilerini ikiye ayırmak mümkündür:

1. Orman üretim işçileri. Bunlar ormanda plana alınan ağaçların kesimi, tomruklanması, istif edilmesi, akmalarının alınması işleriyle uğraşmaktadırlar.

2. Orman depo işçileri. Bunlar depolara gelen tomrukları, kerestelerı kamyonlara yüklemekle görevliler. Bu orman işçileri yıllarca aile ve çocuklarıyla ormanlarda kurdukları çadırlarda kalmakta, 10 saat ya da 12 saat çalıştırıldıklarını resmi makamlar tasdik etmektedir. Yıkılan ağaçların yuvarlanan taşların, kayan tomrukların altında can verme, sakatlanma gibi olaylar, günlük olağan olaylardan sayılmaktadır.

Bu işyerlerinde iş kanunlarının hiçbiri yürürlükte değildir. İş yasalarımız, çalışan kişilerin can güvenliklerinin sağlanmasını emrettiği halde, ormanlarda çalışan işçilerimiz yüzde 80 hatta yüzde 90 tehlike altında, en düşük ücretlerle çalıştırılmaktadır. Orman işletmeleri ve kereste tüccarları orman işçilerini iliklerine kadar sömürmekte ve onları hor görmektedirler.

Bu işçilerimizin ne sigortaları ve ne de sendikaları vardır. Ne de hastalandıkları zaman doktora gidebilmektedirler. Bu zamana kadar iş kazasında ölen orman işçilerimizin çocukları ve aileleri kimsesiz ortalıkta kalmakta, sakatlananların yüzlerine bile dönüp bakılmamaktadır.

Bunun için, düzenin iğrenç sömürücü yüzünü parababalarını ve bu sömürü çarkının dönmesine hizmet eden halk düşmanlarını emekçi yığınlara kavratmalı, onları kendi çıkarları doğrultusunda örgütlendirmeye çalışmalıyız. Ancak bu şekilde karanlıklar aydınlığa kavuşur.

H. AKSOY

POLATLI'DA ÖĞRENCİLER ÜZERİNDE FAŞİST BASKILAR

Halkımızın gelişen devrimci mücadelesi karşısında, faşistler bütün yurtta olduğu gibi ilçemizde de birleşerek devrimcileri baskı altına almaya çalışmaktadırlar.

Polatlı Lisesi Müdürü ve idarecileri devrimci öğrencilere özel bir kin beslemekte, bir fırsatını yakalayıp okuldan atmayı planlamaktadırlar Faşist öğretmenlerden Ahmet Öztaş, Hamdi Bahtiyarca okulda faşist propaganda yapmaktadır. Ahmet Öztaş, okul kantininde bazı öğrencileri toplamakta ve ırkçı ideoloji aşılamakta, dışarıdan okula adam getirmektedir. Ayrıca, dışarıdan kiraladıkları bazı serserileri geceleri devrimci öğrenrencilerin üzerine saldırtmaktadır. Okul müdürü ise bu duruma seyirci kalmaktadır. Ahmet Öztaş birkaç kız öğrenciyi de notla aldatıp devrimci öğrencilere küfür ettirmektedir. Ama biz devrimci öğrenciler kimi hedef alacağımızı gayet iyi biliyoruz ve asıl saldırganlardan mutlaka hesap soracağız.

Lise Müdürü gizliden gizliye faşistleri desteklemektedir.

Mesela, Lisenin karşısındaki «kahrolsun Amerikancı faşist hükümet» «Bağımsız Türkiye yazılarını sildirterek ve «Halkın Sesi»ne ait afişleri söktürterek kimin hizmetinde olduğunu göstermiştir.

Lisedeki faşist öğretmenler açık açık propaganda yaparken, TÖB-DER'li öğretmenler adeta seslerini çıkartmamaktadırlar. Biz devrimci öğrenciler, TÖB - DER'li öğretmenlerin bu tutumlarını değiştirmelerini ve öğrencilere gerçekleri açıklamalarını istiyoruz.

Polatlı Endüstri Meslek Lisesinde de yoğun bir emek ve para sömürüsü hüküm sürmektedir. Öğrencilerin hemen tamamı yoksul oldukları halde çeşitli bahanelerle para toplanmaktadır. Mesella, okulda kuyu açılacak diye her öğrenciden yirmi beşer lira toplandı. Ama hâlâ kuyu açılmadı. Sorulduğunda, idare, «kuyudan petrol çıktı» diye alay etmektedir. Para vermeyenler ise cezalandırılmaktadır. Ayrıca, okulda son sınıf öğrencileri olarak 1 milyon liralık iş yaptığımız halde 3 yılın hasılatı 300-400 liradır.

MİT'ten gönderilen ve Milli Güvenlik dersine gelen albay, derslerde ırkçı faşist propaganda yapmaktadır. DGB. Polatlı Kültür Derneği ve TÖB-DER aleyhinde propaganda yaparak bu kuruluşların öğrenciler üzerindeki itibarını yıkmaya çalışmaktadır. Buna karşılık öğrencilere hiçbir söz hakkı tanımamaktadır. Ayrıca sınıfa girer girmez bizlere «Siz Türk değil misiniz?» «Hayvanoğlu hayvanlar» «Damarlarınızdaki kan bozulmuş» diye küfür etmektedir. Bu küfürler aslında faşistlerin acizliğini ahlaksızlığını göstermektedir. Biz bu vatanın çocuklarıyız ve halkımızın yanında yer alıyoruz. Yukarıdaki küfürler, Amerikanın ve sömürücülerin yanında yer alana layıktır.

Gerici din dersi hocası, Mustafa Suphi ve diğer büyük devrimcilere Yahudi damgası vurarak öğrencileri etkilemeye çalışıyor.

Bazı hocalar okulda rüşvet istemektedir. Ayrıca hemen her gün öğrenci dövülmektedir. Bu dayak atma olayına TÖB-DER üyesi olan öğretmenler de katılmaktadır. Bu öğretmenler TÖB DER'e layık birer üye olmalıdırlar.

Kahrolsun faşist idareciler!

Yaşasın gençliğin ve halkımızın devrimci mücadelesi!

Polatlı Lisesi ve Polatlı Endüstri Meslek Lisesi Devrimci Öğrencileri

GÖÇMENLERİN EMEĞİNE GÜMRÜKLERDE EL KONDU

Bizler, muhtelif tarihlerde Bulgaristan'dan Türkiye'ye gelmeye karar verdik. Ama Kapıkulede «cennet vatan» propagandalarının yalan olduğunu anladık. Alınterimizle, göz nurumuzla, emeğimizden tasarruf ettiğimiz en zaruri ihtiyaç maddelerimizi bir bir gümrükte tutsak ettiler. Anavatana gelmiştik ama elimizde ne varsa alınmıştı.

İstanbul'un gecekondu semtlerine yerleştirildik. En az ücretli işkolu olan tekstil fabrikalarında asgari ücretle işe başladık.

Demek oluyor ki, mevcut iktidar hükümetleri, bizleri sadece oy davarı olarak kullanmak için buraya kadar sürüklediler Gayri insani hayat şartlarına mahkum ettiler. Tabii bizim aramızda egemen sınıfların uşakları da türedi.

Bugün ben, bize Türkiye'de ayrıcalıklar tanınsın istemiyorum. Biz artık biliyoruz ki, yurdumuzda ezilip sömürülen, aldatılıp hor görülen sadece göçmenler değildir. Bu kara leke tüm Türkiye halkının üstündedir. Biz durumumuzun düzeltilmesi için hakim sınıflardan ihsan dilersek, elbette gülünç olur.

Bizim kurtuluşumuz da, işçi köylü önderliğindeki Türkiye halklarının mücadelesinden ayrı değildir. Ancak bu kurtuluş mücadelesine omuz verirsek zaferi muştularız.

Yaşasın birlik, mücadele, zafer!

Hüseyin Erhan, tekstil işçisi

Haftalık Dergi * Sahibi: İlker Sümerkan — Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Erhan Ünsal — Yö[illegible] Yeri: [illegible] Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul — Yazışma ve Abone Adresi: P.K. 1112, Sirkeci, İstanbul * Dizgi, te[illegible], baskı: OZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi — İstanbul

ABONE ŞARTLARI : Yurtiçi: Yıllık 100, altı aylık 50 lira. Avrupa (uçak): Yıllık 150, altı aylık 75 lira ★ İLÂN ŞARTLARI : Santimi otuz lira — Yayın ilânları: Sabit çerçeve 100 lira ★ ANADOLU DAĞITIM: DER - DA — İSTANBUL DAĞITIM: FUAT BÜTE — İZMİR DAĞITIM: ORHAN ÖZŞİŞMAN — ANKARA DAĞITIM: RAMAZAN ÇETİN.

Irak'taki Kürt hareketinin öğrettikleri

(Baştarafı 1. sayfada)

tik devrimin başarılmadığı bir çok ülkede milli baskılar var. Millî mesele, feodal düzenin bir kalıntısı olarak bugün bir çok küçük ve orta ülkede önemini devam ettiriyor. Afrika ve Asya'da sömürge olmaktan kurtulmuş ve siyasi bağımsızlığını kazanmış bir çok devlet, birden fazla milliyetten oluşmaktadır. Çok milliyetli bu devletler içinde, milli - demokratik devrimin başarılmayışının bir sonucu olarak, ezen ve ezilen milliyetler yer almaktadır.

Bu ülkelerde milli boyunduruğa son verilmesinde proletaryanın stratejisi, sömürge ülkelerdekinden farklıdır. Sömürgelerde mesele, sömürgeci emperyalistlere karşı bir millî kurtuluş savaşıdır. Çok milliyetli küçük ve orta ülkelerde ise, proleterya, milli boyunduruğa son verilmesini, demokratik devrimin kaderiyle birleştiren bir strateji uygular. Çünkü bu ülkelerde, bizzat ezen milletin halkı da emperyalizmin ve feodal kalıntıların baskısı altındadır. Bu sebeple proleterya, bu ülkelerde milli boyunduruğa son verilmesini, halkların emperyalizm ve feodalizmden kurtuluşu meselesinin bir parçası olarak ele alır. Halkların omuz omuza başaracağı proletarya önderliğinde milli-demokratik devrim, her türlü millî boyunduruk ve eşitsizliğe de son verir, ezilen milliyetlerin isterlerse ayrı bir devlet kurmaları hakkını tanır.

Stalin'in belirttiği gibi, **«Milli boyunduruğun sosyal temeli, ona hayat veren kuvvet, yok olan toprak aristokrasisidir. Bunlar devlet çarkının ne kadar yakınında iseler, bu çarkı ne kadar sıkı tutuyorlarsa, milli boyunduruk o kadar kuvvetlidir, milli boyunduruğun biçimleri o kadar zalimdir.»** (1) Bugün Kürtlerin bölünmüş olduğu Türkiye, İran, Irak ve Suriye, henüz feodal kalıntılardan kurtulmuş değildir. Bu dört ülke de emperyalizme yarı-bağımlı durumdadır. Bu dört ülkeye bölünmüş olan Kürt milleti üzerindeki boyunduruğun sosyal temeli, işte bu yarı-feodal, yarı-bağımlı yapılardır. Bu sebeple her ülkedeki Kürt milliyetinden halk, bulunduğu ülkenin halkıyla birleşmeli ve hakim sınıfların iktidarının yıkılması mücadelesine katılmalıdır. Stalin şöyle diyor: **«Milli baskıdan kurtuluş meselesi, bir iktidar meselesidir. Milli baskının kökleri, toprak ağalarının ve emperyalist burjuvazinin hâkimiyetindedir. İktidarı proletaryanın ve devrimci köylülerin eline vermek, aynı zamanda Rusya halklarının milli boyunduruktan tamamen kurtuluşunu gerçekleştirmek demektir.»** (2)

Milli Devrim Özünde Köylü Devrimidir

Stalin'in belirttiği bu gerçeği, Irak'taki son Kürt hareketi bir kere daha doğruladı. Gerici Kürt önderliği, Irak halkıyla birleşmek, Irak'taki anti-emperyalist demokratik devrim safında yer almak ve Irak hâkim sınıflarının iktidarını yıkmak yerine, Arap halkından tecrit olmak ve emperyalistlere sırt dayamak siyasetini uyguladı. Kürt hâkim sınıfları, bu siyasetleriyle Kürt halkını felâkete sürüklediler ve onbinlerce Kürt emekçisinin kendi gerici menfaatleri uğruna kırılmasına sebep oldular. Barzani, Kürt halkı ve bütün dünya halkları için olumsuz bir öğretmen oldu. Molla Barzani, Kürt halkının menfaatlerini değil, aşiret reislerinin, mollaların, şeyhlerin ve büyük Kürt burjuvazisinin menfaatlerini izledi.

Barzani, bütün uygulamalarıyla Kürtlerin millî gelişmesini önlemeye çalıştı. Molla Mustafa, milli bir önder olmaktan çok, millî parçalanmaya hizmet eden bir aşiret reisiydi. O Kürt halkına değil, feodal bağlara güveniyordu. Barzani, milli gelişmeyi ilerletmek için, Kürtlerin aşiretlere bölünmesine karşı çıkacağı ve feodal parçalanmayı tasfiye edeceği yerde, feodal bağları ve aşiretler arasındaki merteBe sırasını korumaya önem verdi. Kendi aşireti olan Barzan aşiretinin üstünlüğünü muhafaza etmeyi kendi saltanatının da şartı olarak görüyordu. O, Barzan aşiretine güveniyor, aşiret bağlarını devam ettirmeyi, toprak ağalarının hakimiyetini sürdürmeyi esas alıyordu. Oysa milli devrim, her şeyden önce bir köylü devrimidir. Milli devrim aşiret beylerinin ve toprak ağalarının hâkimiyetinin son bulması, feodal parçalanmanın ortadan kalkması ve bütün milletin bir pazar içinde birleşmesi demektir. Millet, feodalizmin çözülmesinin ürünüdür. Barzani, Kürt milletinin gelişmesinin karşısında duran bir engeldi.

Emperyalistlere Güvenerek Kurtuluş Savaşı Verilmez

Barzani önderliği, sınıf tabiatının bir sonucu olarak Kürt halkının gücüne değil, emperyalistlerin dış desteğine güvendi. Bu sebeple o, bölge halklarıyla ve devrimci güçlerle değil, gericilikle bireşti. Hattâ Barzani, Süleymani Muini ve Ali Şerif gibi değerli Kürt devrimcilerin İran Şahına teslim etmekten ve onların idam edilmelerinin sorumluluğu altına girmekten dahi çekinmedi. Barzani, Komünizm düşmanlığı silâhını elinden bırakmayarak ve Kürt devrimcilerine baskı yaparak, Kürt halkının en sağlam güçlerini kırdı.

Orta-Doğu bugün iki süper devlet arasındaki çatışmanın şiddetli olduğu bir bölgedir. Gerek ABD emperyalistleri, gerekse Sovyet sosyal - emperyalistleri, Ortadoğu'da tahakkümlerini genişletmek ve özellikle bu bölge petrollerine sahip olmak için her yola başvurmaktadırlar. Her ikisi de milli meseleyi kendi tahakküm emelleri uğruna kullanmaktan ve halkları birbirine kırdırmaktan geri durmadıklarını dünyanın bir çok yerinde gösterdiler. Kürtlerin yaşadıkları topraklar çok büyük bir stratejik öneme sahiptir. Kürdistan bir petrol bölgesi olduğu gibi, Moskova'daki yeni Çarların Ortadoğu'ya iniş yolu üzerindedir. Bu sebeple Kürtlerin milli hareketi, her iki süper devlet tarafından kendi emperyalist emelleri için kullanılmak tehlikesine karşı uyanık olmalıdır.

Kamboçya halkı, bütün dünya halklarına, her iki süper devlete karşı zafer kazanmanın yolunu öğretti. Kamboçya halkı, ABD emperyalistlerine ve kuklalarına karşı savaşırken, Sovyet sosyal - emperyalistlerinin halk savaşını söndürme çabalarını da mağlûp etti ve yurdunu halkın fedakârlık ve kararlılığına dayanarak kurtardı. **Esas olarak kendi gücüne dayanmak** ve dünyanın bütün ezilen halklarıyla, üçüncü dünya ülkeleriyle ve dünya proletaryası ile sağlam bir dayanışma kurmak, Kamboçya halkının başarısının anahtarı oldu.

Barzani ise, Kürt halkı gibi, her türlü fedakârlığa katlanmakta büyük yetenekleri olan yiğit bir halkın gücüne dayanmayı bu gücü seferber etmeyi ve bölge halklarıyla birleşmeyi reddetti. Tam tersini uygulayarak ABD emperyalistlerine ve İran gericilerine dayandı. Bu yolun iflâsa mahkûm olduğunu olaylar bir kere daha acı bir şekilde göstermiştir. Aşiret beylerinin, şeyhlerin, feodallerin ve burjuvaların önderliği, Kürt halkına, on binlerce emekçinin kanıyla ödenen önemli bir gerçeği öğretmiş oldu. Bu ders, yalnız Kürt halkı için değil, bütün dünya halkları için büyük bir değere sahiptir.

Kürt Peşmergeleri Diyor ki «Amerika ve Rusya Bizi Kurtaramaz»

Hiçbir milli hareket, dünya şartlarından kopuk olarak ele alınamaz. Bugün emperyalizm ve proletarya devrimi çağında, millî mesele emperyaliz me karşı mücadele meselesinin bir parçasıdır. Proleter devrimcileri, milli hareketlere, dünya devriminin ve emekçilerin menfaatleri açısından bakarlar. Bununla beraber, milli hareketlerin silâh zoruyla ezilmesine her zaman karşı çıkarlar ve milletlerin kendi kader lerini tayin hakkını savunurlar.

Kürtlerin milli boyunduruğa karşı mücadele etmeleri haklı bir davadır. Fakat emperyalistlerin bu haklı mücadelenin önüne kurduğu tuzaklara karşı uyanık olmak büyük bir önem taşımaktadır. Kürt halkı emperyalizme karşı tutarlı bir çizgi izleyerek ve diğer halklarla birleşerek kurtuluşa kavuşabilir. Ne ABD emperyalistleri, ne de sosyal — emperyalistler, Kürt halkının dostları değildir. Kürt peşmergeleri daha iki yıl önce «Amerika ve Rusya bizi kurtaramaz» diyorlardı. Her iki süper devlet de, Kürt milli hareketini kendi emperyalist yayılma emelleri için kullanma çabası içindedirler. ABD emperyalistlerinin Barzani vasıtasıyla yaptığını, sosyal - emper yalistler revizyonist uşakları vasıtasıy la yapmaktadırlar.

Devrimci proleterya ve Kürt halkı, feodallerin veya revizyonist burjuvazinin Kürt milli hareketini peşinden sürüklemesine seyirci kalamaz. Her milliyetten işçileri saflarında toplayan proletarya partileri, halkların devrimci birliği için mücadele etmeli ve halkları devrim bayrağı altında toplamalıdır. Proletaryanın şiarı, milli meselenin devrimle çözülmesi ve ezilen milletin ayrılma hakkına kavuşmasıdır. Kürt işçi ve köylülerinin menfaatleri bunu gerektirir. Ancak proleterya önderliğinde demokratik devrim, Kürt milletinin gelişmesi önündeki engelleri kökünden kaldırabilir ve milli boyunduruğu paramparça eder. Proletarya milli meselenin halkların omuz omuza başaracakları devrimle çözülmesi siyasetini izlemekle beraber, emperyalizme darbe indiren milli ayaklanmaları da destekler.

Nerede Milli Zulüm Varsa Orada Mücadele Olacaktır

Barzani, şimdi gerçek yerini bulmuş ve İran Şahının himayesine açık ça sığınmıştır. Ve oradan Kayhan dergisine verdiği demeçte «Kürt milletinin mücadelesinin ebediyen öldüğünü» söylemektedir. Oysa ölen, Barzani'nin emperyalizme hizmet eden feodal önderliğidir. Nerede milli boyunduruk varsa, orada mutlaka mücadele yaşayacaktır. Kürt halkının mücadelesi devam edecektir.

ABD emperyalistleri ve sosyal - emperyalistler, Kürt halkının ezilmesinde baş rolü oynadılar. Fakat onlar, Kürt halkına çok değerli bir tecrübe de kazandırdılar. İki süper devletten birine veya bunların ikisine birden da yanarak kurtuluş mücadelesi verilemez. Halklar, en başta kendi güçlerine dayanmalı ve diğer ezilen halklar ve dünya proletaryasıyla birleşmelidir. Devrim halkın eseridir, dışardan ithâl edilemez. Dört ülkeye bölünmüş olan Kürt milleti, bulundukları ülkelerdeki Arap, Türk ve İran halklarıyla bireşerek devrim zaferine ulaşacak ve milli boyunduruğu kıracaktır.

(1) Stalin, Eserler (Almanca) Cilt 3, S. 16

(2) Stalin, Eserler Cilt 3, S. 195

FABRİKADAN KÖYDEN

EMPERYALİZM VE FAŞİZM HALKIN SESİNİ SUSTURAMAZ

İstanbul Hasköy'de Dergimizin afişlerini yapıştıran Nekir Gümüş ve Ali [illegible] adlı [illegible] polisler engel oldular. Arkadaşlar afişler için belediyeden alınan izin belgesini gösterdiler. Polisler buna rağmen afişlemeye mani olarak arkadaşları karakola çektiler ve dövdüler.

30 Nisan günü Eyüp'te Gislaved fabrikası önünde Dergimizi satan iki devrimci, polis tarafından yakalanarak karakola götürüldüler. Arkadaşlar burada dövüldüler ve kimlikleri alındı. Polis 40 dergiye el koydu.

Ankara'da Hacettepe Üniversitesi hazırlık sınıfından Ferruh İlhan, Halkın Sesi dergileriyle okuldan çıkarken sivil polis tarafından çevrildi ve elindeki paket zorla açıldı. Polis, arkadaşı okuldan karakola götürdü ve dergilere el koydu.

8 Mayıs Perşembe günü ise, dergimizin İstanbul'daki idarehanesinde çalışan memur arkadaş ve eşi gözaltına alındılar. Polis, arkadaşlara hakaret etti ve işkence tehdidinde bulundu. İki arkadaş daha sonra serbest bırakıldılar

Halkın Sesi'ne yönelen bu polis baskısı, devrimci fikirlerin halka ulaşmasını önleyemez.

TRT ÜZERİNDEKİ FAŞİST BASKILAR SON BULMALIDIR

Milliyetçi Cephe Partileri, TRT'yi kendi faşist propagandalarının borazanı haline getirmek amacıyla TRT Genel Müdürünü değiştirmek istiyorlar. Faşistler, TRTyi ele geçirerek 12 Mart'tan sonra olduğu gibi anti - komünist yayınlara hız vermek, devrimcileri karalamaya çalışmak ,onlara karşı düşmanlık yaratmak istiyorlar. Faşistler, Amerikan emperyalistlerinin ve uşaklarının reklamının yapılmasını böylece halkımıza kölelik ruhu aşılanmasını istiyorlar. TRT'yi ele geçirirlerse ,ırkçı ve gerici fikirleri yayan programlar düzenleyecekler. Mehter marşları, Orta Asya ve Osmanlı padişahları edebiyatı alıp yürüyecek, Halkımız bütün bunları bildiği için, Milliyetçi Cephe'nin TRT'de yapmak istediği değişiklik bütün yurtta tepkiyle karşılanmıştır.

TRT'nin faşist propaganda merkezi haline getirilmesi, halkımızın isteklerine aykırıdır. Faşistlerin TRT üzerindeki tertipleri son bulmalıdır.

TÜRKMEN DIRDIR'IN KAÇIŞI

Geçtiğimiz hafta içinde faşist komandolar Ankara'daki Hacettepe Üniversitesi'nde devrimci gençlere saldırdılar. Polis himayesinde yürütülen bu faşist saldırıya karşı, devrimci gençler kendilerini kararlılıkla savundular. Polisin himayesine rağmen ,Ülkü Ocakları Birliği İkinci Başkanı Türkmen Dırdır silâhını bırakarak kaçmak zorunda kaldı.

HALKA ZULMETMEYEN ÜÇ POLİSİN GÖREVİNE SON VERİLDİ

5 Mayıs günü Gazi Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin dövülmesine karşı çıktıkları için Komiser Mustafa Duymuş yardımcısı Ömer Çoban ve toplum polisi Sedat Yeşiltepe görevinden alınmışlardır.

Gazi Eğitim Enstitüsü'nde polislerin faşistleri koruyarak devrimci gençlere saldırması üzerine komiser ve yardımcısı onları tarafsız olmaya çağırmışlar, bunun üzerine çoplanarak arabaya sokulmuşlardır. Bu arada Sedat Yeşiltepe'nin de, polislerin bir öğrenciyi cop ve tekmeyle dövmesini engellediği için Birinci Şube'de ifadesi alınmış ve daha sonra görevine son verilmiştir.

Bu üç polis halka zulmetmedikleri ve şeflerinin kanunsuz emirlerini dinlemedikleri için işlerinden atıldılar. Onların bu tutumu, halkını ve yurdunu seven bütün polislere örnek olmalıdır. Halka zulmetmediği için faşistlerin gazabına uğrayanlar, emekçilerin gönlünde daima takdirle anılırlar. Hiçbir yurt sever polis ,faşistlerin aleti olmamalı, onların haksız ve kanunsuz emirlerini dinlememeli ve halka zulmetmemelidir.

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİNİN KARARLARI GEÇERSİZDİR

Faşistler, halkımızın kanunî haklarını kullanmasını imkânsız hale getirmek için Devlet Güvenlik Mahkemelerini ve faşist 141-142. maddeleri kullanmaktadırlar. Yurtsever Gençlik Birliği ve İYÖKD gibi demokratik dernekler .Toprak-İş Sendikası, kanunî bir parti olan TSİP ve hattâ Aydınlık, Kıvılcım ve İleri dergileri, «gizli örgüt» oldukları iddiasıyla bu mahkemelerde yargılanmıştır veya yargılanmaktadır. Bunlardan bazıları, ağır hapis cezalarına çarptırılmış bulunmaktadır.

Bütün bunlar, halkımızın demokratik haklarının ne kadar ağır bir baskı altında tutulduğunu göstermektedir. Son olarak Anayasa Mahkemesinin Devlet Güvenlik Mahkemeleri kuruluş kanununu iptal etmesi de, bu mahkemelerin kanunsuz olduğunu bir kere daha ortaya koymuştur.

Kanunsuz olarak kurulmuş mahkemelerin bütün kararları hukuken geçersizdir. Iptal kararının yürürlüğe girmesinin altı ay ertelenmesi gibi bir uygulama, faşistlere yeni yeni zulüm ve zindan kanunlarıyla cihazlanma fırsatı verecektir. Böyle bir durum, Devlet Güvenlik Mahkemelerinde geçmişte yargılanmış ve halen yargılanmakta bulunan devrimcilere ve yurtseverlere karşı çok büyük bir adaletsizlik olacaktır.

Devlet Güvenlik Mahkemelerinin bütün kararları iptal edilmelidir. Bu mahkemelerde halen devam etmekte olan davalar iptal edilmeli ,tutuklu ve hükümlüler serbest bırakılmalıdır.

AYDINLIK DAVASINDA DOKUZ SANIK TAHLİYE EDİLDİ

Aydınlık Davasının Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesinde 5 Mayıs günü yapılan duruşmasında, Savcı, Türkiye İhtilâlci İşçi-Köylü Partisi davası sanıklarının savunmasını bu davaya delil olarak göstermiştir. Savcı, sanıkların büyük bir kısmının TIIKP davasında yargılanmış olmalarına dayanarak ve bu savunmayı delil göstererek, sanıkları «gizli örgüt» kurmakla suçlamaktadır. Bu anlayışa göre bir devrimci bir kere yargılandı mı, o yargılanmadaki savunması «delil» sayılarak her an yeniden tutuklanabilir ,aynı davadan tekrar yargılanabilir, veya her yaptığı şey bir gizli örgüt faaliyeti sayılabilir.

Savcının talebi üzerine Avukat Orhan Apaydın ,«Başka bir mahkemede okunan bir savunmanın burada delil olarak gösterilmesini ben hukuk anlayışı ile bağdaştıramıyorum» demiştir.

Savcı ,ikinci önemli delili olarak Doğu Perinçek'in Yankı dergisine verdiği bir demeci göstermiştir. Savcı önce Yankı dergisindeki yazıyı, daha sonra da Aydınlık dergisinin bir sayısını okumuştur. Bundan sonra TIIKP Davası Savunması'nın bir bölümünün okunmasına geçilmiştir. Bunların dışında, Savcı'nın «gizli örgütün bütün plânlarını ortaya koyacak el yazılı deliller» olarak ifade ettiği metinlerin, Aydınlık Dergisine gelen okuyucu mektupları olduğu görülmüştür.

«Gizli örgüt delili» olarak bir de tercüme bir metnin okunmasından sonra, duruşma sonunda sanıklardan dokuzu tahliye edilmiştir. Halen 14 sanık tutuklu bulunmaktadır.

ALTI TSİP ÜYESİNİN YARGILANMASI BAŞLADI

«Parti merkezini gizli örgüt haline getirmek» ve «komünizm propagandası yapmak» iddiasıyla tutuklanan altı TSIP üyesinin yargılanmasına Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesinde başlanmıştır. Avukatlar, Anayasa Mahkemesinin Güvenlik Mahkemeleriyle ilgili kararının beklenmesini istemiş, Devlet Güvenlik Mahkemesi ise bu isteği reddetmiştir.

Duruşmada Savcı sanıklar için 10-25 yıl hapis cezası istemiş ,iki sanık tahliye edilerek duruşma başka güne ertelenmiştir.

Bu dava faşistlerin, halkın kanunî örgütlenme hakkını baskı altında tutmalarının bir ifadesidir. Onlar bu amaçla her türlü legal faaliyeti «gizli örgüt» diye göstermeye kalkışmaktadırlar.

DÜZELTME

Dergimizin 4. sayısında, ortada, Marks'ın Amsterdam'da yaptığı konuşmanın tarihi «1972» olarak çıkmıştır. Doğrusu 1872 olacaktır.

Aynı sayıda 9. sayfada yer alan klişenin altında bulunması gereken yazı, «5 Şubat 1971 tarihli Son Havadis'in yayını»dır. Bu yazı yanlışlıkla bu sayfanın 1. sütununa karışmış ve «1975» olarak dizilmiştir.

11. sayfanın üçüncü sütununda ,ikinci paragrafın sondan ikinci cümlesinin doğrusu şöyle olacaktır: «Ne kadar amansız olursa olsun bir devrimin yol açtığı kayıplar ,emekçi halkın sömürücü sınıfların vahşice zulmü karşısında uğradığı son derece ağır kayıplarla asla kıyaslanamaz.»

Okuyucularımızın bu değişiklikleri yapmalarını dileriz.

Reformcu Çağdaş Metal - İş Sendikası KÜSGEM'de Grev Kırıcılığı Yapıyor

Gaziantep Küçük Sanayi Geliştirme Merkezi (KÜSGEM) işçilerinin grevi 3,3,1975 tarihinden beri devam ediyor. Greve 62 işçi katılıyor

Daha önce sarı sendika tarafından yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde uyuşmazlık çıkmış ve sarı sendika grev kararı almıştı Fakat aradan bir sene geçmesine rağmen grev kararını sendika uygulamadı. Bunun üzerine işçiler sarı sendikadan topluca istifa ederek haklarını almak için direnişe geçtiler. Telaşa kapılan patron, işçileri oyalamak için aylıklarına 100-200 TL. arasında zam yaptı ve direnişi kırdı.

İşçiler daha sonra topluca Çağdaş Metal-İş Sendikasına girdiler Çağdaş Metal-İş Sendikası ile patron arasında toplu sözleşme görüşmeleri sonuç vermeyince sendika grev kararı aldı. Fakat daha sonraki gayri resmî görüşmelerde sendika genel merkezi ile KÜSGEM patronu arasında grev kararı bir yana bırakılarak bir protokol imzalandı. Buna göre işyerinde çalışan büro işçileri ve müstahdemler sözleşme dışı bırakıldı. Bu oyunun tezgahlanmasında sendikanın şube yöneticileri de başrolü oynadılar. Sendikanın patronla uzlaşmasına karşı çıkan işçiler, sendikayı grev kararını uygulamaya zorladılar Ve 3.3.1975 günü günü grev başladı.

Patron, daha önce sendikaca imzalanan protokola dayanarak bazı işçilerin grev dışı kalması için iş mahkemesinde dava açtı. İş mahkemesi protokola dayanarak patronun talebini kabul etti ve bazı işçilerin grev dışı kalmasını sağladı: Mahkemenin bu kararı hem sendikayı hem de patronu memnun etti. Çünkü patron, grevi sınırlı da olsa kırmış oldu. Sendika ise grev dışı kalan işçilerin net ücretlerinin yüzde 70'ini grev süresince ödemekten kurtulmuş oldu.

Sendika yöneticileri şubelere uçakla gidip geliyor, birinci sınf lokantalarda yiyip içiyorlar, işçiler ise, kuru ekmek ve zeytine talim ettiriliyor. Sendika Genel Başkanı Fehmi Işıklar ve şube yöneticileri grevci işçilere nutukdan başka bir şey vermiyorlar. Grev 60 gününü doldurmuş olmasına rağmen sendika işçilere sadece 500'er TL. ödedi. Oysa tüzük gereğince grevdeki işçilere net ücretlerinin yüzde 70'i yani 1400 ile 2800 TL. arasında para ödemeliydi Sendika şimdi de bu yolla grevin kırılmasına yardımcı oluyor.

Patron, grevci işçilerin arasına adamlar sokarak grevi kırmaya çalışırken, MHP yanlısı Kurtuluş Gazetesi grevci işçilere azgınca saldırmaktadır. Bu arada jandarma da işçileri tutuklayarak, küfrederek, tehdit ederek, grevdeki yazıları toplayarak patronların menfaatlerinin savunucusu olduğunu göstermektedir. Hattâ jandarma karakol komutanı sendikaya gelerek gövde gösterisi yapmaktadır.

KÜSGEM işçileri şimdi geçim sıkıntısı içinde olmalarına rağmen, ailelerini köylerine göndererek mücadelelerini sürdürüyorlar.

BİR MAYIS BİLDİRİSİ DAĞITAN BİR İŞÇİ TUTUKLANDI

İşçi Hüseyin Çaynak, yedi demokratik kuruluşun ortak 1 Mayıs bildirisini Kanarya Istasyonu'nda dağıtırken, Sancak Tül fabrikası mühendislerinden Mustafa ve iki sivil polis tarafından yakalanmıştır. Hüseyin Çaynak, Küçükçekmece karakoluna götürülerek ağır bir şekilde dövülmüştür. Daha sonra Birinci Şube'ye götürülerek ifadesi alınmış ve tekrar Küçükçekmece karakoluna getirilmiştir. 5 Mayıs tarihinde Bakırköy Savcılığna sevkedilmiş ve tutuklanmıştır.

Halbuki yine aynı semtte, aynı bildiriyi dağıtırken yakalanan sekiz devrimci Bakırköy Savcılığı tarafından Basın Savcılığına teslim edilmiş ve Basın Savcılığı da bu sekiz kişiyi serbest bırakarak haklarında takipsizlik kararı vermiştir. Hüseyin Çaynak daha önce de Küçükçekmece karakoluna çekilerek dövülmüştür. Küçükçekmece karakolundaki polislerin bu davranışı, keyfi zulme bir örnektir.

Bütün bunlara karşı, Savcılıktan, Sağmalcılar Sezaevine götürürken işçi Hüseyin Çaynak yanındaki arkadaşına şöyle demiştir: «İşte kolumdaki şu kelepçeden başka kaybedecek bir şeyim yok.»

YENİ GAYRET TEL ÇEKME FABRİKASINDA PATRON 24 İŞÇİYİ İŞTEN ÇIKARDI

Silahtar'daki Yeni Gayret Tel Çekme fabrikasının patronu Zabit Kalkan 3 Mayıs günü 24 işçiyi işten attı. 85 kişinin çalıştığı fabrikada sendika yoktur. İşçilerin işten atılmalarının nedeni, sendikalaşma mücadelesi içinde olmalarıdır. İşçiler sendikalaşmaya çalışırken, patronun adamları işçilerin sendikalaşma çabalarını patrona bildiriyorlar. 2 vardiya halinde çalışan işçileri patron 2 Mayıs sabahı toplayarak, «adını listede okuduklarım soyunmasın.» diyor. Listeyi okuduktan sonra da «Sizin çkışınızı yaptım, gelin hesabınızı alın» diyor. İşçiler hesabı kesmeye gittiklerinde bir kâğıt imzalamaya zorlanıyorlar. Kâğıtta «hiçbir hakkım kalmadı, tazminatımı ve mesai paralarımı aldım» yazılı. Oysa işçiler diyorlar ki: «Tazminat vermediği gibi, çalıştığımızın karşılığını da doğru dürüst vermiyor. Halen fabrikada çalışan arkadaşlara 8 saatin üzerindeki mesai paralarını % 30 zamlı veriyor. Oysa kanuna göre % 100 zamlı vermesi gerekir. Patron ayrıca fazla mesai paralarımızı ayrı olaraak vermesi gerekirken, bunu normal mesai gordrosunda gösteriyor. İşçilere çok para veriyorum bahanesi ile kendisi vergi kaçakçılığı yapıyor. Her işçiye 6 ayda giriş çıkış yaptırıyor. İşçilere zam vermiyor. İşçileri yeni işçi gösterip, haklarını yiyor.»

İşçiler Maden-İş sendikasına geçmek için mücadele ediyorlardı. Patronun işçileri işten atması üzerine Maden-İş işçilerle hiç ilgilenmiyor. İşçiler Maden-İş'in ilgisizliğinden de yakınıyorlar.

Yeni Gayret Tel Çekme'deki işçi arkadaşların sendikalaşmak en tabii haklarıdır. İşçiler birlik olurlarsa, bir iki patron uşağının elinden ne gelebilir ki?

CHP Milletvekilleri Yöneticileri Eleştiriyor

Geçen hafta CHP Meclisi Grubunda yapılan genel görüşmede bazı üyeler CHP yöneticilerinin tutumunu sert bir şekilde eleştirmişlerdir. Aydın miletvekili Şükrü Koç şöyle demiştir: «CHP gurupları kendi ile çelişkide olmayan kuruluşlarla işbirliği yapmalıdır.» Şükrü Koç ayrıca, CHP'nin vaad ettiği toprak reformu gibi reformlar konusunda iktidardayken hiçbir teşebbüste bulunmadığını söylemiş ve partisinin son milletvekili transferlerine de karşı çıkmıştır.

Manisa milletvekili Mustafa Ok, partinin büyük sermaye çevreleriyle uzlaşmasını şöyle elestirmiştir: «İktidardayken partimizde yeni bir gelişmeye tanık olduk. Sermaye çevresiyle, iş adamlarıyla diyalog kurmak, onlara güven vermek ihtiyacını duymaya başladık. CHP, tekelci sermayenin kendinden kuşku duymayacağı hale geldiyse «düzen değişikliği» sloganımızın anlamı kalır mı?»

Süleyman Genç ise, Bilderberg toplantısıyla ilgili olarak şunları söylemiştir: «Bu toplantı, Shell şirketinin ortağı bir prens tarafından düzenleniyor. İngiliz emperyalizmine uşak arayanların topluluğudur. Bilderberg. Dünya halklarına ihanet tuzaklarının tezgâhlandığı bir toplantıdır. Buna katılan Ecevit'i şiddetle eleştiriyorum...»

Ayrıca konuşmacıların büyük bir kısmı, yöneticilerin parti guruplarına danışmadığını, partide demokrasi bulunmadığını söylemişlerdir.

CHP YÖNETİCİLERİ KİMİN KUYRUĞUNDA

Eleştirilere cevap veren Deniz Baykal, CHP'nin devrimci örgütlerle güçbirliği yapması fikrine karşı çıkmıştır. Baykal, bunun o örgütlerin «kuyruğu olmak» anlamına geldiğini söylemiştir. Deniz Baykal, bu takdirde CHP'nin «ping pong topuna döneceğini» iddia etmiştir.

Deniz Baykal, CHP'nin «kuyruk olma»sı ve «ping pong topuna dönmesi» tehlikesini yanlış yerde arıyor. Hakim sınıfların kuyruğuna takılan CHP yöneticilerinin, devrimcilerle ve ezilen halkla birleşmekten ödleri patlamaktadır.

Deniz Baykal, CHP - MSP hükümeti zamanında hâkim sınıfların menfaatleri uğruna yapılan zamları Meclis'te açıklarken, «kuyruk olmak»tan hiç te şikâyet etmiyordu.

CHP yöneticileri faşistlerin takdir dolu sözleri altında Kıbrıs'ı işgâl ederken de «kuyruk olmak»tan hiç söz etmiyorlardı.

CHP yöneticilerinin, «etkili çevreler»le ağız birliği halinde, NATO'nun Güneydoğu kanadında Yunanistan'ın bıraktığı boşluğu da dolduracaklarını belirttikleri günlersinin hiç sözü edilmiyordu.
de de «kuyruk olmak» tehlike

Sık sık ABD ve Avrupa emperyalistleriyle «dostluğumuzdan» dem vuran CHP yöneticileri, acaba kimin kuyruğundadır? Ecevit'in son Avrupa seyahatinin ve yapılan anlaşmaların anlamı nedir? Acaba CHP yöneticileri Avrupa emperyalistlerinin kendi kuyrukları olduğunu mu iddia ediyorlar?

CHP'Yİ PİNG PONG TOPUNA DÖNDÜREN KİMDİR?

CHP içindeki ilericiler baskı altında tutulur, hattâ görevlerinden uzaklaştırılırken, faşistlere güven vermek için partinin kapıları 12 Martçı generallere, toprak ağalarına ve Feyzioğlu tayfasına alabildiğine açılır... Meclis'te milyonluk transferler yapılır... «Geçmişe sünger çekme» siyasetiyle faşist zalimlere cesaret verilir.. CHP iktidarı altında işçi grevlerine panzerlerle saldırılır... Deniz Baykal, bunlardan hiç şikâyet etmiyor.

Faşizme ve emperyalizme karşı halkın safında yer almak, bir partiyi «ping pong topuna» döndürmez. Tam tersine, ona şeref kazandırır. Bir partiyi «ping pong topu» haline getiren şey, onun bir yandan halkçı geçinip beri yandan hâkim sınıflara hizmet etmesidir.

★ DİSK'e bağlı 11 sendika ,basına dağıttıkları ortak bildiride, toplu sözleşme dönemine girildiği andan itibaren dış olaylar bahane edilerek grevlerin engellendiğini belirtmiş ve sıkıyönetimin kaldırılmasını istemişlerdir.

★ 6 Mayıs günü Diyarbakır Eğitim Enstitüsünde faşist komandolar devrimci öğrencilere saldırmış «Liderimiz bugün asılmıştı, siz de yokolacaksınız» diye bağırmışlardır. Çıkan çatışmada ikisi ağır olmak üzere 5 öğrenci yaralanmıştır.

★ Yazarlar Sendikası Başkanı Yaşar Kemal, 7 Mayıs'ta bir basın toplantısında, Milliyetçi Cephe hükümeti'nin kurulmasıyla birlikte kültür adamlarına vazarlara karşı baskıların yoğunlaştığını belirtmiştir. Kitapların toplatıldığını ,yazarların, çevirmenlerin mahkeme kapılarında süründüğünü ve kitap düşmanlığının son kerteye ulaştığını, hattâ faşistlerin kitapçılara tehdit mektupları gönderdiklerini söylemiştir. Yaşar Kemal, «Nazi Almanyası'ndan bu yana hiçbir tiyatronun kapısına kilit ve mühür vurulmadığını» belirterek, AST'a yapılan baskıları da kınamıştır.

★ Kars'ta faşistler Halk Gazetesi matbaasını yakmışlardır. Matbaada, CHP'yi destekleyen dergiler ve TÖB-DER'in 15 günde bir yayınlanan bir gazetesi basılmaktadır. CHP milletvekili Doğan Araslı Demirel'e çektiği telgrafta «Üniversiteden halka ve nihayet özgür basına yönelen faşist terörün sorumlusu hükümetin başı olarak sizsiniz» demiştir.

Metin Turan
İşçi mi, Köle mi?

Adı Metin Turan. Artvinli 23 yaşında. Evli, bir çocuk babası. Alibeyköy'deki Finfinis Branda Fabrikasında işçi.

Metin fabrikaya terzi olarak girdi. İş Kanununa göre işçi işi neyse ancak orada çalıştırılabilir. Ama gözünü kâr hırsı bürümüş patronlar için bunun bir anlamı yoktur. İşçiyi bildiği gibi, dilediği gibi çalıştırır. Metin için de öyle oldu. O gün makinanın başına geçirilir. Yanında genç ve acemi bir işçi vardır. Ustabaşı emir verir: «Kumaşı makinaya kaptır». Metin arkadaşını uyarır: «Ben işaret etmeden şarteli çekme». Ne var ki, ustabaşının sesi kırbaç gibi şaklar: «Ne duruyorsun ulan, çalışsana.» Genç işçi telâşla şarteli çeker. Bir anda Metin'in dört parmağı makinanın arasına girmiştir. Metin'in sesine diğer işçilerin sesleri katılır. Gerçi işçi telaştan bir şey yapamaz. Makina Metin'in elini kapmaya devam eder. Neden sonra bir işci şarteli kaldırır. Bu da yetmez. Eli kurtarmak için makinayı geri çevirmek gerekir. Metin'in eli parça parçadır ve kömür gibidir.

Fabrikanın kapısında patronun özel otomobili durmaktadır. Fakat patron aldırmaz. Alibeyköy'e telefon edilir. Yarım saat sonra gelen taksiyle Metin hastaneye kaldırılır. 4 aya yakın bir süreden sonra Metin sağ elinin 4 parmağını kaybetmiş olarak hastaneden taburcu edilir. Hastaneden aldığı kâğıtla fabrikaya başvurur. 10 gün sonra ise kâtip Metin'in işten atıldığını bildiren kâğıtları getirir. Patron bekçiye de talimat vererek Metin'in fabrikaya girmesini yasaklar.

Sarı Teksif Metin'i oyalar. Fakat o, tekrar patronun karşısına dikilir ve hakkını ister. Patronun cevabı şudur: «Seni çıkartıyorum. Bitti. Şahın gelse çıkartacağım.» Araya Müdür girer. «Bu işi 5-6 bin liraya kapatalım. İyi bir ortaklık kurarsın» der. Metin onun imzalatmaya çalıştığı kâğıtları sobaya atarak yakar ve hakkını aramaya devam eder. Patron bu sefer O'nu 750 lira ile çalıştırmaya razı olur. Teksif Metin'i bunu kabul etmeye zorlar. Son olarak patron «tehdit ediliyorum» diye jandarma çağırarak Metin'i uzaklaştırmaya çalışır.

Metin parmaklarını kaybetmiş fakat hakkını almaya kararlıdır.

«Yeni bir dünya savaşı tehlikesi hâlâ mevcuttur. Ve bütün ülkelerin halkları buna hazırlıklı olmalıdır. Ama bugün dünyada esas akım devrimdir.»

MAO ZEDUNG

* * *

«Birçok kimse emperyalist pasifizmin bir barış aracı olduğunu sanır. Bu tamamen yanlıştır. Emperyalist pasifizm savaş hazırlığının ve bu hazırlığın ikiyüzlü barış lâflarıyla gizlenmesinin bir aracıdır.»

STALİN

İkinci Dünya Savaşı ve bugün "1":

YA DEVRİM SAVAŞ[I]
YA SAVAŞ DEVRİM[İ]

Dünya halklarının faşizme ve emperyalizme indirdiği darbenin 30. yıl dönümü ol[...] SAVAŞI VE BUGÜN (-I-)» adlı yazımızda emperyalizmin ve faşizmin günümüz[...] Gelecek sayımızda yayınlayacağımız «İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI VE BUGÜN (-II-)» [...] saldırgan karakterine karşı dünya halklarının tavrı konusu işlenmektedir...

8 Mayıs, dünya halklarının faşizme karşı kazandığı büyük zaferin 30. yıldönümüdür. İkinci Dünya Savaşını çıkaran Alman, İtalyan ve Japon faşistleri, Sovyetler Birliği, dünya halkları ve bütün demokratik güçler tarafından bozguna uğratıldılar.

★ FAŞİSTLER VE EMPERYALİSTLER YIKILMAYA MAHKUMDUR

Savaşın ilk dönemlerinde bütün savaş makinalarını harekete geçirerek azgınca saldıran Alman, İtalyan ve Japon faşistleri, bir süre için askeri üstünlük sağladılar ve bir takım başarılar elde ettiler. Faşist sürüleri, kapitalist Avrupa'nın hemen tümüne hâkim oldular, Asya'nın yarısını ele geçirdiler ve Afrika'yı da istilâ ettiler. 800 milyon insanı boyunduruk altına aldılar. Birçok Avrupa ülkesinde kukla rejimler kurarak bu ülkelerin iktisadi kaynakları ve askerleriyle kendi güçlerini takviye ettiler. 1941'den itibaren Alman faşistleri Sovyetler Birliği'ne saldırarak ülkenin içerlerine kadar ilerlediler. Ama bütün bunlar, üç faşist saldırganı yenilgiden ve yokolmaktan kurtaramadı.

Faşistlerin başarıları geçiciydi. Zaman, gerçekten güçlü olanın faşistler değil halk olduğunu, faşistlerin kağıttan kaplan olduğunu gösterdi. Çünkü faşistler haksız bir saldırı savaşı veriyorlardı. Kendi halkları da dahil bütün ülkelerdeki halkın düşmanıydılar. Faşizme karşı savaş haklı bir savaştı. Sovyet halkının ve ordusunun kahramanca yürüttüğü yurt savunması, işgal altındaki ülkeler halklarının direnişi diğer dünya halklarının mücadeleleri, faşist saldırganları yenilgiye uğrattı. İlkönce İtalyan faşizmi çöktü. Ardından 8 Mayıs 1945'te Alman emperyalizmi, 2 Eylül 1945'te de Japon emperyalizmi kayıtsız şartsız teslim oldu.

Dünyamız, bugün gene bir savaş tehlikesiyle karşı karşıyadır. Faşizme karşı büyük zaferin tecrübesi, bugüne de ışık tutuyor.

★ SAVAŞLARIN KAYNAĞI EMPERYALİZMDİR

Faşizm, 1930'lardan sonra dünya çapında bir yükseliş gösterdi. Emperyalist burjuvazi, buhranın şiddetlenmesi ve devrimci mücadelenin ilerlemesi karşısında son çaresi olan faşizme başvurdu. Almanya, İtalya ve Japonya'da faşistler iktidarı ele geçirdiler. Kendi aralarında faşist bir mihrak oluşturan bu güçler, bir dünya savaşı tezgâhladılar. Alman, İtalyan ve Japon emperyalistleri buhrandan kurtulabilmek için, yeni pazarlar ele geçirmek, zayıf halkları boyunduruk altına almak ve dünyayı yeniden paylaşmak zorundaydılar.

Alman, İtalyan ve Japon faşistleri, savaştan önceki yıllarda açık bir müdahale ve ilhak siyaseti izlediler. İngiliz, Fransız ve Amerikan emperyalistleri onların bu siyasetini dolaylı olarak desteklediler. İngiltere, Fransa ve Amerika, faşist ülkelerin dünya hâkimiyetini ele geçirmeye çalıştıklarını ve bunun kendilerinin de aleyhine olduğunu biliyorlardı. Fakat onlar, faşist güçlerden çok, Sovyetler Birliği'nden ve dünya halklarından korkuyorlardı. Onlar, Almanya, İtalya ve Japonya'yı yatıştırarak ve faşistlerle uzlaşarak kendi menfaatlerini koruyacaklarını sanıyorlardı. İngiliz, Fransız ve Amerikan emperyalistleri, faşist güçleri Sovyetler Birliği'ne ve dünya halklarına karşı kullanmaya çalıştılar.

Ancak, emperyalistler arası çelişmelerin uzlaşmaz karakteri, Alman, İtalyan ve Japon faşistlerinin ilkönce ABD, İngiltere ve Fransa'nın nüfuz alanlarına saldırmalarına yol açtı. İtalya Habeşistan'a, Japonya Çin'e ve Kore'ye saldırdı. Almanya, Avusturya ve Çekoslovakya'yı ele geçirdi, Alman ve İtalyan faşistleri İspanya'da Franko'yu iktidara getirdiler. Nihayet 1 Eylül 1939'da Almanya'nın Polonya'ya saldırması üzerine İngiltere ve Fransa savaşa girdiler ve dünya savaşı başlamış oldu.

Faşizme Karşı Savaşın tarihi tecrübesi, şu gerçeği gösteriyor: Savaşların kaynağı emperyalizmdir. Emperyalist ülkelerin güttükleri saldırı ve talan siyaseti, emperyalistlerle dünya halkları arasındaki çelişmelerin kaynağıdır. Emperyalistlerin dünya hâkimiyeti için giriştikleri mücadele, kendi aralarındaki uzlaşmaz çelişmelerin de kaynağıdır. Bütün bu çelişmeler, savaşlara ve dünya savaşlarına yol açar.

★ İKİ SÜPER DEVLET YENİ BİR DÜNYA SAVAŞI KÖRÜKLÜYOR

Emperyalizmin varlığı, bugün de bir dünya savaşı tehlikesini doğuruyor. İkinci Dünya Savaşından bu yana dünyada önemli değişiklikler olmuş, ancak emperyalizmin tabiatı değişme[...]
tir. Kruşçev Brejnev revizyonistlerinin ikti[...]
gelmesiyle, Lenin'in ve Stalin'in sosyalist [...]
yetler Birliği, revizyonist-faşist diktatörlük [...]
daki sosyal-emperyalist bir süper devlet h[...]
gelmiştir. Sovyetler'de ve diğer Doğu Av[...]
ülkelerinde burjuvazinin kapitalizmi geri get[...]
sinin sonucu olarak, İkinci Dünya Savaşından [...]
ra ortaya çıkan güçlü sosyalist kamp dağıl[...]
tır. Bazı sosyalist ülkelerdeki bu geri d[...]

FAŞİZME KARŞI [...]

STALİN

emperyalizmin genel gerileyişini önleyememi[...]
Halkların milli kurtuluş ve devrim mücade[...]
ri, otuz yıl içinde zafer üstüne zafer kaza[...]
Batılı emperyalist kamp içindeki çelişmeler [...]
derinleşti. Avrupa ve Japon emperyalistleri [...]
den güçlendiler ve diğer emperyalistlere [...]
tutmaya başladılar. Üstelik, Amerikan empe[...]
lizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmi arasında [...]
ya hâkimiyeti için şiddetli bir rekabet baş[...]
terdi.

Bugün emperyalizm derin bir buhran içi[...]
dir. Sovyetler Birliği dahil bütün emperyalist [...]
kelerde iktisadi buhranlar hüküm sürmekt[...]
En büyük emperyalist güçlerden ABD, hızla [...]

FAŞİZME KARŞI SAVAŞAN DÜNYA HALKLARI VE BAŞKOMUTAN STALİN

Faşizme karşı savaşta yalnız Sovyet halkının ve ordusunun değil, bütün dünya proletaryasının ve ezilen halkların kazandıkları zaferler, Stalin'in önderliğinde gerçekleşti. Stalin, emperyalistler arasındaki çelişmelerin ikinci dünya savaşına yol açacağını daha 1920'lerde tesbit etmişti. Kapitalizmin eşit olmayan gelişmesini reddederek sözde «dünya devrimi»ni savunan Troçkistlerle mücadele etti. Proletarya diktatörlüğünün düşmanlarına karşı amansız davrandı ve sosyalizmin kuruluşuna önderlik etti. Avrupa'da faşizmin yükseldiği dönemde başında Georgi Dimitrov'un bulunduğu Üçüncü Enternasyonal'e yol gösterdi. Doğru bir dış siyasetle emperyalistler arasındaki çelişmelerden sonuna kadar yararlandı ve onların Sovyetler Birliği'ne karşı birleşmelerini önledi. Savaşın patlak vermesinden sonra, Sovyet devletinin en güç döneminde Stalin en ağır sorumlulukları yüklendi. Çeşitli milliyetlerden Sovyet halkını faşist haydutlara karşı mücadelede çelikten bir yumruk haline getirdi. Sovyet silâhlı kuvvetlerinin başkomutanı olarak bütün savaşı ve birçok önemli muharebeyi bizzat yönetti. Hitler orduları Moskova kapılarındayken Sovyetlerin ve bütün dünyanın duyduğu sakin ve güvenli ses Stalin'in di: «Ulkemize girmiş olan bütün Alman işgalcilerini son neferine kadar imha edin.» Ve savaşa karşı saldırı dönemine girdiğinde duyulan büyük çağrı yine Stalin'indi: «Yaralı hayvan soluk aldırmaksızın kovalanmalı ve kendi ininde kıstırılıp işi bitirilmelidir.» (1 Mayıs 1944) Stalin büyük bir Marksist-Leninist ve büyük bir komutandı.

Kitle Gazetesi ve Yürüyüş dergisi ise, Stalin'in adını ağızlarına dahi almıyorlar. Çünkü Stalin adı ile proletarya diktatörlüğü ve proletarya devrimi birbirinden ayrılmaz. Stalin'in ölümünden sonra parti ve devlet iktidarını garpeden Kruşçev revizyonistleri ve onları izleyenler de Stalin'e alabildiğine küfrettiler. Çünkü proletarya diktatörlüğünü yıkmak ve kapitalizmi geri getirmek istiyorlardı. Onlar proletarya diktatörlüğünü «keyfi idare» ve «tahakküm rejimi» diye karalamaya kalkıştılar. Revizyonistler, Lenin'in ve Stalin'in Sovyetler Birliğine azgınca düşman oldukları için, Stalin'in adını tarihten silmeye çalıştılar. Hatta onlar faşizme karşı savaşın gazi şehri Stalingard'ın adını dahi Volgograd olarak değiştirdiler. Işte faşizme karşı savaşın 30. yıldönümünde gazete ve dergilerinde çarşaf çarşaf yazılar yayınlayan revizyonistlerin Stalin adını bir kere dahi ağızlarına almamalarının sebebi budur. Onlar Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin çömezleridir.

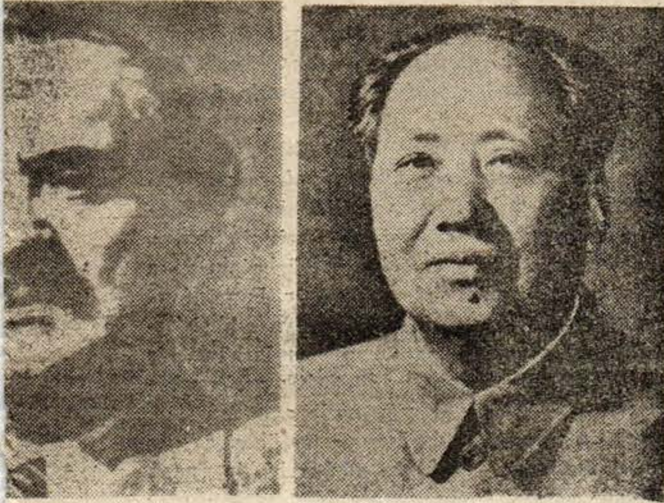
Ama revizyonistlerin çabaları boşunadır. Stalin adı emperyalizme ve faşzime karşı mücadele veren bütün dünya halklarının yüreğinde yaşamaktadır. Ne revizyonistler ne de faşistler STALIN adını, devrimcilerin ve emekçilerin bayraklarından silemezler. Şimdi de faşizme karşı mücadelede dünya halklarına önderlik etmektedir.

...I ÖNLER
YOL AÇAR

...nedeniyle yayınladığımız «İKİNCİ DÜNYA ... tahlili yer almaktadır.
...ı yazımızda da faşizmin ve emperyalizmin

...riliyor. Vietnam ve Kamboçya'da aldığı yenilgiler, onu daha da kötü bir duruma düşürdü. İkinci süper devlet Sovyetler Birliği'nin de gerçek yüzü her gün biraz daha açığa çıkıyor. ABD emperyalizminin gerileyişi Sovyet sosyal-emperyalizmini gittikçe dünya halklarının daha büyük bir düşmanı haline getiriyor. Emperyalistlerin eşit olmayan gelişmeleri, dünya hâkimiyeti için giriştikleri mücadeleyi şiddetlendiriyor. İki süper devlet, çılgın bir silâhlanma yarışı içindedir. Sovyetler Birliği, askeri bütçesini her yıl ABD'den de hızlı olarak arttırıyor. İki süper devletin dünyanın dört bir yanındaki çok sayıdaki askeri, üsleri, tesisleri, okyanus ve denizlerdeki filoları, onların yeni bir dünya savaşı hazırlığı içinde olduklarını ispatlıyor. Bütün bunları yaparken bir yandan da sahtekârca «barış» yaygaralarını arttırmaları, aslında dünya savaşı tehlikesinin her geçen gün arttığın göstermektedir.

...AŞIN ÜÇ BÜYÜK ÖNDERİ

...MİTROV MAO ZEDUNG

★ SAVAŞI ÖNLEMENİN YOLU: DEVRİMCİ MÜCADELE

İkinci Dünya Savaşından önceki yıllarda da faşist güçler pervasız bir saldırı siyaseti izlerken, barışı sağlamak için çalıştıklarını iddia ediyorlardı. İngiltere, Fransa ve ABD ise, onlarla suç ortaklığı yaparken, uzlaşma ve yatıştırma politikalarını «barışçılık» olarak gösteriyorlardı. Bu sözümona «barışçılık», savaşın çıkmasını önleyemedi. Tam tersine, faşistlerin güçlenmesine ve dünya savaşı çıkarmasına yol açan, bu siyaset oldu.

Emperyalist uşağı İkinci Enternasyonal revizyonistleri ve Hitler ajanı Troçkistler, savaşın önlenmesi için verilen mücadeleyi baltaladılar. İkinci Enternasyonalciler bugünkü modern revizyonistler gibi, savaşların kaynağının emperyalizm olduğunu ve savaşın ancak devrimci mücadeleyle önlenebileceği reddediyorlardı. Revizyonistler İngiliz, Fransız ve Amerikan emperyalistlerinin kuyruğuna takıldılar. Onlar, barışın emperyalist devletler arasındaki uzlaşmalarla sağlanabileceğini söylüyorlardı. Revizyonistler savaş ihtimalinin kalmadığı şeklinde hayaller yaydılar. Onlar, faşistlerin ilhak ve saldırı siyasetine karşı bütün dünyada gelişen kitle mücadelelerini baltaladılar ve böldüler. Revizyonistler bunu «barışı korumak» iddiasıyla yapıyorlardı. Onların burjuva faşizmi, savaşın önlenmesine değil, aksine faşist güçlerin daha da saldırganlaşmasına yol açtı.

Troçkistler se, tıpkı bugünkü takipçileri gibi, emperyalizmin yekpare bir blok teşkil ettiğini iddia ediyorlardı. Onlar, emperyalistler arasındaki çelişmelerden yararlanma siyaseti izleyen Sovyetler Birliği'ni karalamaya giriştiler. Troçkistler, Stalin'in Sovyetler'ine alçakça saldırdılar. Onlar, savaşların ancak devrimlerle önlenebileceği tezini tahrif ederek, barışı korumak için verilen kitle mücadelelerini reddettiler. Savaşa karşı verilen mücadeleyi baltalayarak emperyalistler, faşistler ve revizyonistlerle birleştiler.

Dünya proletarya hareketi, savaşa karşı kitleleri seferber etti. Çeşitli ülkelerdeki devrimci partiler, hükümetlerin savaş ve saldırı siyasetlerine karşı çıktılar. Devrimci partiler ülkelerinin faşist güçlerin destekleme politikalarına karşı kitle mücadeleleri geliştirdiler. Emperyalist istilâya uğrayan ülkelerde devrimciler, halk mukavemetini örgütleyip faşist güçlere ağır darbeler indirdiler.

Stalin ve Dimitrov'un önderliğindeki uluslararası proleterya hareketi, dünya savaşını önlemek için çetin bir mücadele verdi. Sovyetler Birliği, sosyalist bir ülke olarak, dünya barışını korumak için çaba gösterdi. Faşist kampın saldırılarına ve ilhak siyasetine şiddetle karşı çıktı. İngilizlere, Fransa ve ABD'nin faşistleri yatıştırma ve onlarla uzlaşma siyasetiyle mücadele etti.

★ REVİZYONİSTLER HALKLARI KÖLELİĞE MAHKUM EDEMEZLER

Bugün de dünya barışını korumak, emperyalist saldırganlara karşı dişe diş bir mücadele vermekle mümkündür. Bugünün dünyasında bazı roller değişmiştir, fakat İkinci Dünya Savaşının verdiği tarihi ders bugün de geçerlidir.

İki Emperyalist saldırgan «ABD ve Sovyetler Birliği, devamlı «barış»tan bahsediyorlar. Dünyadaki her meseleye burunlarını sokarken, «Dünya barışı» lâfını dillerinden düşürmüyorlar. Her yerde saldırı ve yıkıcılık yaparken, «barışı koruduklarını» iddia ediyorlar. Hızla silâhlanırken, «silâhsızlanma»dan dem vuruyorlar. ABD ve Sovyetler Birliği, birbirleriyle şiddetle çatışırken, bütün dünyada «yumuşama» olduğunu ileri sürüyorlar. Böylece dünya halklarını aldatmaya ve hâkimiyetlerini sinsice yaymaya çalışıyorlar.

Bugün iki süper devletin halkları aldatma çabalarına gene revizyonist partiler ortak oluyor. Modern revizyonist partiler, çağımızda artık savaş ihtimalinin kalktığını ileri sürüyorlar. Onlar, sosyal-emperyalist efendilerinin ABD ile girişeceği pazarlıklarla dünya barışının korunabileceğini iddia ediyorlar. Onlara göre, milli kurtuluş savaşları ve devrimler, savaşı yol açabilecek kıvılcımlar ve provokasyon hareketleridir. Revizyonistler milli Kurtuluş Savaşlarını kardeşin kardeşliğin boğazlaması olarak gösteriyor. Onlara göre, dünya halklarının menfaatlerini sadece «uluslararası sosyalist sistem» diye yutturmaya çalıştıkları sosyal-emperyalistler koruyabilir. Onların istedikleri «barış», Amerikan-Sovyet ortak tahakkümü altındaki bir kölelik dünyasıdır.

Revizyonist partiler her yerde sosyal-emperyalist tahakküm siyasetinin araçlarıdırlar. Yurdumuzda da bu böyledir. TSİP revizyonistleri, dış politika konusundaki bütün tutumlarını her an Sovyetler'e göre ayarlamaktadırlar. Sosyal-emperyalistler Türkiye'nin birinci Kıbrıs müdahalesine yeşil ışık yakarken, TSİP revizyonistleri de birinci müdahaleyi utanmadan desteklediler. Bu müdahale Türkiye'yi ABD'ye daha da yaklaştırınca, Sovyetler bu sefer bulanık suda balık avlama umutlarını Yunan gericilerine bağlamaya başladılar. Bunun üzerine TSİP revizyonistleri ilk baştaki tutumlarından çark ederek «enternasyonalizm» nutukları atmaya ve müdahaleye karşı görünmeye çalıştılar.

Troçkistler, eskiden olduğu gibi bugün de savaş ve barış meselesinde emperyalistlerin ve revizyonistlerin yanında yer alıyorlar. Troçkistler bugün de emperyalistler arası çelişmelerin yokolduğunu ileri sürüyorlar. Bir dünya savaşı ihtimalini reddediyorlar. «Yepyeni bir çağ», «üçüncü bunalım dönemi», «mono-emperyalizm» _ «emperyalizmin toptan çöküşü», «bütün ülkelerde zafer» gibi teorilerle ortaya çıkan eski ve yeni Troçkist akımlar. Mao Zedung'u bile bu teorilerine alet etmeye çalışıyorlar Troçkistler. halkların bu dünya savaşına karşı hazırlıklı bulunma ve dünya barışını koruma mücadelelerini baltalıyorlar. Kitlelerin devrim yolunda seferber edilmesini önlemeye çalışıyorlar. Böylece onlar da iki süper devlete hizmet etmiş oluyorlar.

STALİN

Kapitalist Ülkeler arasında savaşların kaçınılmazlığı

(«Sosyalizmin Ekonomik Meseleleri» (1952) kitabının altıncı bölümünden alınmıştır.)

Bazı yoldaşlar, İkinci Dünya Savaşından bu yana yeni uluslararası şartların ortaya çıkmasına bakarak, kapitalist ülkeler arasındaki savaşların kaçınılmaz olmaktan çıktığını ileri sürüyorlar. Sosyalist kamp ile kapitalist kamp arasındaki çelişmelerin kapitalist ülkeler arasındaki çelişmelerden daha keskin olduğunu: ABD'nin diğer kapitalist ülkeleri ,aralarında savaşa tutuşmalarını ve birbirlerini zayıf düşürmelerini önleyebilecek derecede boyunduruk altına almış bulunduğunu; önde gelen kapitalist kafaların iki dünya savaşından ve bu savaşların bütün kapitalist dünyaya verdiği ağır zararlardan yeterince ders almış olduklarını ve bütün bu nedenlerle, kapitalist ülkeler arasındaki savaşların artık kaçınılmaz olmadığını iddia ediyorlar.

Bu yoldaşlar yanılıyorlar. Yüzeyde gelip giden dışsal olguları görüyor, fakat bugüne kadar belli belirsiz bir şekilde işlemekle birlikte olayların gelişimini belirleyecek olan muazzam güçleri görmüyorlar...

(...) Tıpkı bugün bazı yoldaşların Almanya ve Japonya'nın kesinlikle safdışı edildiğine inandıkları gibi I. Dünya Savaşından sonra da Almanya'nın kesinlikle safdışı edildiğine inanılıyordu. O zaman da, basında, Birleşik Amerika'nın Avrupa'yı vesikaya bağladığı, Almanya'nın bir daha asla belini doğrultamıyacağı ve kapitalist ülkeler arasında bir savaş çıkmayacağı yaygarası koparılmıştı. Buna rağmen, Almanya belini doğrulttu ve yenilgisini izleyen 15-20 yıllık süre içinde boyunduruğu kırarak ve bağımsız gelişme yoluna girerek büyük bir devlet haline geldi. Almanya güçlerini ilk önce İngiliz-Fransız-Amerikan blokuna çevirdi. Ve Hitler Almanyası Sovyetler Birliği'ne savaş ilân ettiği zaman, İngiliz, Fransız, Amerikan bloku Hitler Almanyasıyla birleşmek şöyle dursun, Hitler Almanyasına karşı SSCB ile ittifak yapmak zorunda kaldı.

Dolayısıyla, kapitalist ülkelerin pazar için mücadelesinin ve rakiplerini ezmek hırslarının pratikte, kapitalist kamp ile sosyalist kamp arasındaki çelişmelerden daha güçlü olduğu ortaya çıktı.

Öyleyse Almanya ve Japonya'nın yeniden bellerini doğrultamayacaklarına, Amerikan boyunduruğunu kırmaya ve kendi bağımsız hayatlarını yaşamaya çalışmayacaklarına dair bir teminat var mıdır? Bence böyle bir teminat yoktur..

Ama bundan çıkan sonuç, kapitalist ülkeler arasındaki savaşların kaçınılmazlığının hâlâ geçerli olduğudur.

Bugün güçlü halk kuvvetleri barışı savunmak için ileri atıldığı ve yeni bir dünya savaşına karşı çıktığı için, Lenin'in emperyalizmin kaçınılmaz olarak savaşa yol açtığı şeklindeki tezinin artık modasının geçtiği söyleniyor. Bu doğru değildir.

(...) Bugünkü barış hareketinin, başarıya ulaştığı takdirde belli bir savaşı geçici olarak koruması ve savaş taraftarı bir hükümeti istifa ettirmesi onun yerini geçici olarak barışı korumaya hazırlıklı olan bir diğerinin almasını sağlaması muhtemel[illegible]. Bu da elbette iyi olacaktır. Hattâ çok [illegible]cak tır. Ama gene de, genel olarak kapitalist ülkeler arasındaki savaşların kaçınılmazlığını ortadan kaldırmaya yetmeyecektir. Yetmeyecektir çünkü, barış hareketinin bütün başarısına rağmen emperyalizm varlığını sürdürecek ve dolayısıyla savaşlar da kaçınılmaz olmaya devam edecektir.

Savaşın kaçınılmazlığını ortadan kaldırmak içine emperyalizmi ortadan kaldırmak gerekir.

«Sosyalizmin Ekonomik Meseleleri» (1952) kitabının altıncı bölümünden alınmıştır.

TSİP VE FAŞİZM

Revizyonizm Faşizmin yardakçısıdır

Bugün yurdumuzda faşist diktatörlük hüküm sürmektedir. Bugün temel mesele faşizme karşı mücadeledir.

Revizyonistler bu mücadeleyi engelliyorlar. Devrimcilerin ye halkımızın faşizme karşı birliğini baltalıyorlar. Revizyonistler ülkemizde faşist diktatörlüğün mevcudiyetini dahi inkâr ediyorlar. Bu sebeple, faşizme karşı mücadeleyi ilerletmenin en önemli şartlarından biri revizyonistlerin yaydıkları gerici fikirlerle mücadele etmek, onların kitleleri aldatmalarını önlemektir. Bu yazımızda onların faşizm üzerine görüşlerini ele alacağız.

FAŞİZM FORMÜLLERLE GİZLENEMEZ

Revizyonistlerin Kitle gazetesi, 25 Mart tarihli 52. sayısında, Türkiye'deki mevcut düzenin faşizm değil, «demokrasi» olduğunu «ispat etmek» üzere bir yazı yayınlandı. Kitle şöyle yazıyor:

«PDA'cıların iddialarının özeti şudur: (12 Mart'la gelen faşist diktatörlük, gerilemesine rağmen hüküm sürmektedir.)»

Gazete, gerçeğin böyle olmadığını «ispat etmek» için Dimitrov'dan şu alıntıyı yapıyor:

«İktidardaki faşizm . finans kapitalin en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğüdür «Faşizm sermayenin emekçi kitlere en kudurgan saldırısıdır.»

Ve soruyorlar:

«Gerçekten ülkemizde durumun tam bu olduğunu iddia edebilir miyiz? 14 Ekim seçimlerinden sonra gelişen durumun 12 Mart rejimiyle aynı nitelikleri taşıdığını ve yukardaki artık klâsikleşmiş faşizm tanımına uyduğunu söyleyebilir miyiz?» (altını biz çizdik)

Türkiye'deki rejimin faşizm olduğunu revizyonistlerin de kabul etmeleri için zulmün daha ne kadar artması gerekiyor acaba? Revizyonistlerin «tam» demeleri için faşist diktatörlüğün nesi eksiktir? 12 Mart'tan beri iktidarın iplerini, hâkim sınıfların en gerici, en şoven ve en işbirlikçi unsurları değil de kim tutuyor? Bir de «klasikleşmiş tanım»dan sözediyorlar. Dimitrov diyor ki:

Faşizmin hiçbir genel tarifi -doğru olsa bile- değişik aşamalardaki bütün ülkelerde gelişimin ve faşist diktatörlüklerin çeşitli biçimlerinin özel niteliklerinin incelenmesi gereğini ortadan kaldırmaz.» (Üçüncü Enternasyonal'in 7. Kongresi'nde konuşma).

Revizyonistler. gerici fikirlerini formüllerle örtbas etmeye çabalıyorlar. Ama hiçbir oportünist, devrimci ustaları kendine alet edemeyecektir.

NE SÖYLÜYORSANIZ AÇIK SÖYLEYİN

Revizyonistler bugün ülkemizde nasıl bir rejim bulunduğu hakkında henüz bir karar verebilmiş değildirler. Onlar «demokrasi»nin mevcut olduğunu ispatlamaya çalıştıkları yazılarında şunları söylüyorar:

«Biz şüphesiz ki. «faşizm gitti. demokrasi geldi» demek istemiyoruz.»

«Kaldı ki. biz bu ülkelerde olduğu gibi «faşizm gitti burjuva demokrasisi geldi» de demiyoruz.»

«Oysa bugün Türkiye'de çok sınırlı ve kısıtlı da olsa bir burjuva demokrasisi -halen-. vardır.» (Kitle sayı 52. 25 Mart 1975)

Kitle bir sayı sonra ise şunları yazıyordu:

«Milliyetçi Cephe parlamenter faşizmdir.»

«Parlamenter faşizmin diğer adı «FAŞİST POLİS DEVLETİ»dir.» (sayı: 53 1 nisan 1975)

54 sayılarında ise şöyle diyorlar:

«Parlamenter faşizm Milliyetçi Cephe'nin Meclis'ten güvenoyu alması da Türkiye'ye parlamenter faşizmin yerleştiği anlamına gelmeyecektir.

Aslında revizyonistler 12 Mart'tan sonra faşist diktatörlüğün kurulduğunu da yeni yeni kabul eder görünmeye başlamışlardır

Şimdi revizyonistlerin gazeteleri ve bildirileri, «parlamenter faşizm». «faşizan komplo». «faşizan gidiş». «faşizmin tırmanması». «faşizm denemeleri» gibi kaypak terimlerle dolup taşıyor. Gene ağızlarından «demokrasinin sınırlarının genişletilmesi» sözleri eksik olmuyor

«BANA DOKUNMAYAN YILAN BİN YAŞASIN»

Revizyonistlerin tutarsızlıklarının sebebi nedir? Onlar halkın hayatına bakarak değil kendi şahsi durumlarına bakarak hüküm veriyorlar. Kendilerine yönelen bir saldırı olursa «parlamenter faşizm» vs gibi sözler kullanıyorar. Daha sonra ise korku ve telaşla bu sözlerini yumuşatmak için bin dereden su [illegible] Onlar «bana dokunmayan yılan bin yaşasın» anlayışı içindedirler

FAŞİST ZULÜM DEVAM EDİYOR

Revizyonistler 14 Ekim 1973 seçimleriyle ülkemizde faşist diktatörlüğün yıkıldığını öne sürüyorlar. Seçim öncesi ile seçim sonrası arasında önemli «nitel değişiklikler» olduğundan sözediyorlar. Ancak bu «nitel değişiklikler»i açıkça ortaya koymuyorlar. Seçimler gerçekten bir «dönüm noktası» mıydı, O zamandan bu yana ülkemizde, kitlelerin hayatında ve iktidarın yapısında ne gibi değişiklikler olmuştur?

14 Ekim seçimleri, dünya ye ülke çapında tecrit olan faşizmin meşruluk kazanmak için yapmak zorunda kaldığı bir seçimdi. Bu seçimler faşizmi ortadan kaldırmadı. Kitlelerin mücadelesiyle gerileyen faşistler, seçimler sonucunda reformcu CHP ile uzlaşmak zorunda kaldılar. Ancak, devlet iktidarına faşister hâkim olmaya devam etti Bizzat Ecevit, «her istediklerini yapamayacakların»dan ve «etkili çevreler»den söz ederek bu gerçeği birçok defa ortaya koydu. Faşist mekanizma olduğu gibi ayakta kaldı. Faşistler düzenlerini devam ettirmek için bütün tedbirleri almışlardı. Devlet cihazı bütünüyle onların kontrolu altındadır. Orduya, polise bürokrasiye onlar kumanda etmektedir. 12 Mart faşizminin bütün sorumluları ve işkencecileri işlerinin başındadırlar. Hükümeti ister Ecevit, ister Irmak, isterse Milliyetçi Cephe kurmuş olsun, 14 Ekim seçimlerinden sonra da en temel meselelerde, son sözü daima hâkim sınıfların en gerici, en şoven en işbirlikçi kesimleri söylemiştir ve söylemektedir.

İşte revizyonistler bu gerçekleri örtbas etmektedirler. Onlar böylece halkımızın, en azılı düşmanını, faşizmi tanımasını önlemeye çalışıyorlar. Halkımızın faşizme karşı mücadelesini baltalıyorlar.

MECLİSİN SANDALYELERİ VE FAŞİZM

TSİP revizyonistleri. Milliyetçi Cephe'nin beş on milletvekili satın alarak hükümet kurması üzerine «parlamenter faşizm»den sözetmeye başladılar Hem de Türkiye'de «demokrasi» bulunduğunu ispat etmeye çabaladıkları 52. sayılarında. Çünkü onlara göre faşizmin gelip gitmesi milletvekillerinin mecliste bir koltuktan kalkıp diğerine oturmalarıyla mümkün olmaktadır... Yarın on milletvekili CHP'ye geçse gene yüksek perdeden «demokrasi» şarkıları söylemeye başlayacaklarından şüphe yok Revizyonistler parlamenter hayallere batmışlardır Halbuki Lenin'in belirttiği gibi «Parlamento ve seçimler kuklalardan, oyuncak bebeklerden başka bir şey değildir. Oysa sermayenin gücü ve borsa her şeydir» «Sermayenin ve borsanın gücü»nü bugün ülkemizde kimlerin temsil ettiğini ise sıkıyönetimi her ay yeniden uzatmak için bir araya gelen Millî Güvenlik Kurulu göstermektedir. Parlamentonun görevi. bu otoriteyi onaylamaktır Faşizm. «sınıfsal yapısını değiştirmeksizin açık terörist diktatoryayı kaba ve uydurma bir parlamentarizmle birleştirmek»ten geri kalmaz. (Dimitrov. 3. Enternasyonal'in 7. Kongresi'ne Rapor)

REVİZYONİSTLERİN UMUDU: ECEVİT

TSİP revizyonistlerinin umudu Ecevit'tir. Onlar CHP'nin seçim kazanarak faşizmi ortadan kaldıracağını hayal ediyorlar. Yazılarında bu sebeple, «Milliyetçi Cephe iktidarı yerine «sosyal - demokratik» bir alternatif»ten söz etmektedirler. CHP hükümetteyken, faşistlerle onun arasını açacak diye kitle hareketlerinden ödleri patlıyordu. CHP içindeki ilerici muhalefete bile bu sebeple karşı çıktılar. Şimdi ise reformcuları iktidara getireceğini düşündükleri seçimlerin pususuna yatmışlardır. Faşistlerin seçimleri önlemesine «koz verir» endişesiyle. her türlü devrimci hareket. onların yüreklerini ağızlarına getiriyor.

DEMİREL'DEN VE ORDUDAN DEMOKRASİ BEKLEDİLER

Revizyonistler faşizmin gitmesini ve demokrasinin getirilmesini kimlerden beklemediler ki? TSİP elebaşılarından Oya Baydar şöyle yazıyordu:

«Demirel'in tercihinin bir avuç büyük tekelcinin faşist diktası olmadığı açıktır. Çünkü böyle bir durum Demirel ve Partisinin varlık nedenini de ortadan kaldıracaktır.» (Yeni Ortam. 7 Ekim, 1973)

Aynı sıralarda Oya Baydar «faşizan eğilimlerin aba altından sopa gösterdiklerinden» sözederek, bunu önleyeceği iddiasıyla AP CHP koalisyonu öneriyordu. (Yeni Ortam. 23 Aralık 1973)

Revizyonistler «demokrasi» getirmesini bizzat ordudan da beklediler:

«Türkiye'de ordu. hâkim eğilim olarak parlamenter rejime geçilmesi isteğinde bulunmuş, politika sahnesinde bir Yunanistan ordusu olmadığını göstermiştir.» (İlke sayı: 1, sayfa: 46)

«Ama ortaya çıkmış olan gerçek, silâhlı kuvvetlerin siyasal hayata müdahale etmeme karar ve kararlılığıdır.» (Oya Baydar, Yeni Ortam, 2 Şubat, 1974)

İşte revizyonistlerin faşizme düzdükleri methiyeler bunlardır. Revizyonistler, faşizmin seçimlerle veya iktidarı ellerinde tutan faşistlerin artık faşistlikten vazgeçmesiyle kendiliğinden yıkılacağını savunmaktadırlar.

Faşizm şüphesiz ve mutlaka yıkılacaktır. Fakat Dimitrov'un belirttiği gibi

«Faşizmi kapitalizm çerçevesi içinde yerini eski burjuva demokratik rejimine bırakacak geçici bir yönetim olarak kabul etmek proletaryanın uyanışını ve direnişini yıpratmakla suçlanacak, faşist diktatörlüğün geçici olarak sağlamlaşmasını destekleyerek ona yardım edecek boş aldatmacalardır.» (Faşizme Karşı Birleşik Cephe s. 31)

İşte revizyonistlerin yaptıkları tamı tamına budur.

FAŞİSTLER İKTİDARI GÖNÜLLERİYLE TERKETMEZLER

Revizyonistler, faşizmin arkasından ve kendiliğinden burjuva demokrasisi gelebileceğini ispat etmek için 2. Dünya Savaşından sonraki durumdan örnek veriyorlar. Diyorlar ki:

«Gene bir kısım ülkelerde faşizm yıkılmış ancak yerine burjuva demokrasileri gelmiştir... Görüldüğü gibi faşizmin arkasından burjuva demokrasisi de gelebilmektedir.»

Verdikleri örnek tamamen kendi fikirlerini çürütmektedir. Sözünü ettikleri ülkelerde faşistler, iktidarı gönülleriyle terketmemişlerdir. Bütün bu ülkelerde faşist diktatörlükler. Nazi işbirlikçisi iktidarlar, dünya halklarının dünya demokratik güçlerinin ve o üke halklarının mücadelesiyle yıkılmıştır. Faşist devlet mekanizması yıkılmış. faşistler tasfiye edilmişlerdir. 2. Dünya savaşından sonra yurdumuzda böyle bir gelişme olmadığı için, faşist diktatörlük gerilemekle birlikte hüküm sürmeye devam etmiştir.

Dünya halklarının ve halkımızın tecrübesi şu gerçeği ispatlamaktadır: Faşizmin yıkılışı hiçbir zaman barış içinde olamaz. Onun yıkılışı faşist mekanizmanın şu veya bu şekilde şiddetle yıkılmasına bağlıdır.

FAŞİZMİ «İNİNE TIKMAK» DEĞİL: BAŞINI EZMEK!

Kitle gazetesi, devrimcilerin «bugün devrim olmamıştır, o halde faşist diktatörlük devam etmektedir» noktasına vardıklarını yazıyor. Gene revizyonistler devrimcileri «ya faşizm vardır, ya demokrasi. ikisinin ortası yoktur» demekle suçluyorlar.

TSİP revizyonistleri «faşizmi inine tıkmak için ileri!» diye bir slogan ortaya atıyorlar. Halbuki halkın esas meselesi faşizmin başının ezilmesidir. Ve faşizmi ebediyen tarihin mezarına sadece devrim gömebilir. Bütün dünya halklarının tecrübesi bunu doğrulamaktadır. Ancak bu gerçek, her türlü burjuva diktatörlüğünü faşizm ilân etmek anlamına gelmez. Böyle yapanlar «burjuva» kelimesiyle, «faşizm» kelimesini aynılaştıran «sol» sekterler ve Troçkist tasfiyecilerdir. Revizyonistler bu saçmalıkları, sahtekârca proletör devrimcilerine maletmeye çalışıyorlar. Ama öte yandan bu görüşlerin gerçek sahiplerini gazetelerinde «olumlu, sağlıklı ve samimî unsurlar» diye göklere çıkarıyorar. Çünkü revizyonistler biliyor ki, «sol» sekterler de tıpkı kendileri gibi halkın gerçek düşmanını tanımasını önlüyorlar ve kitlelerin uyanıklığını köreltiyorlar.

Demokrasi meselesine gelince, proleter devrimcileri, Türkiye'de hiçbir dönemde demokrasi olmadığını defalarca ortaya koymuşlardır. Toprak ağalarının ve işbirlikçi para babalarının faşizm olmayan ama asla demokrasi de olmayan diktatörlüklerini meselâ 1960-71 arası dönemi hiç bir zaman «demokratik» ilân etmedik. Çünkü, demokrasi yarı - feodal kalıntıların tasfiyesi, emperyalist tahakkümün yıkılması meselesidir. Bu ise, sadece demokratik devrimle mümkündür.

YILGINLIĞIN KAYNAĞI REVİZYONİZMDİR

Revizyonistler, Türkiye'de faşizmin hüküm sürdüğünü devrimcilerin bir «taktik» olarak veya «ajitasyon» maksadıyla öne sürmüş olabileceklerini belirtiyorlar. Ve şöyle yazıyorlar:

«Ancak hedefi olduğundan güçlü gösteren, kitlelerde yılgınlık yaratan böyle bir «taktik» duyulmuş, görülmüş değildir.»

Biricik doğru siyaset gerçeklere dayanan siyasettir. Kitlelerden gerçekler gizlenerk onların fedakârlığı

seferber edilemez. Devrimciler faşizmden bir «taktik» olarak değil, gerçek öyle olduğu için sözediyorlar. Revizyonistlerin sözleri onların «taktik»ten de, «ajitasyondan» da ne anladıklarını ortaya koyuyor Onların siyaseti, bütün burjuva politikacıları gibi, yalan - dolana dayanıyor. Onlar, kitlelere yalanlarla kandırabilecekleri bir sürü gözüyle bakıyorlar.

Faşizmin bulunduğunu belirtmenin kitleleri yıldıracağı ise tamamen yanlıştır. Faşizmden korkan revizyonistlerin kendileridir. Her satırlarına yılgınlık ve korku sinmiştir. Sürekli faşist terörün propagandasını yapıyorlar. Kendi korkaklıklarını kitlelere bulaştırmaya çalışıyorlar. Pratikte ise TSİP'in revizyonist elebaşıları her grevde, her direnişte, her boykotta, her yürüyüşte polis korkusuyla kitleleri dağıtmaya çalışmışlardır.

Yılgınlığın kaynağı revizyonizmdir. Esasen TSİP elebaşıları 12 Mart terörünün yılgınlığa düşürdüğü mücadele kaçaklarından ibarettir. Onlar başından beri teslimiyet batağından topladıkları balçıkla bina inşa etmeye çalışıyorlar.

REVİZYONİSTLERİN BAYRAĞINDA HER ZAMAN «USLU DURUN» YAZILIDIR

Revizyonistler halkın mücadelesini bastırmada faşistlere yardımcı olmuşlardır ve olmaktadırlar. Onlar kitle mücadelesinin faşist saldırılara bahane yaratmaktan başka bir işe yaramayacağını yaymaktadırlar. Kitle gazetesi şunları yazıyor:

«Faşist komando saldırıları... neyi amaçlamaktadır? Öncelikle, egemen sınıflara; gelişen devrimci mücadeleyi, sosyalist hareketi engellemek üzere girişecekleri faşist uygulamalar için bahane sağlamayı..» (Kitle, sayı: 56, 22 Nisan 1975)

«'Sokak mücadelesi' her yanıyla faşizme ve faşizm özentisine özgüdür, işçi sınıfı hareketiyle hiçbir bağı yoktur. İşi 'sokağa dökmek', her zaman faşist bir yöntemdir ve faşistlerin tercihidir.» (Kitle, sayı: 45, sayfa: 2)

TSİP'in salon sosyalistlerinin, kitle mücadelesinden ödü patlayıp «siyasetin sokağa dökülmesinden» yakınan büyük burjuvalardan hiçbir farkı yoktur.

Abdi İpekçi ise şöyle yazıyor:

«Aslında CHP gibi CHP dışındaki sol için de çatışmaların yaygınlaşması, ortalığın karışması istenecek bir sonuç değildir... Çünkü öyle bir sonuç, solun büs bütün ezilmesine yönelen saldırıları getirecektir.» «Bununla birlikte (solun) hepsinin değilse bile, çoğunun 12 Mart'a varan olayları daha gerçekçi ve daha akılcı değerlendirmeden geçirdiklerini, tutumlarını ona göre saptadıklarını düşünmek her halde yanlış değildir. Aynı olayların aynı kötü sonuçu doğuracağı, toplumla bütünleşmemiş eylemlerin -hele şiddete dönüşmesi halinde- başarılı olamayacağı görüşü sanırız ağırlık kazanmıştır.» (Milliyet, 1 Mayıs 1975)

Milliyet yazarı ile TSİP revizyonistlerinin yazdıkları arasında ne fark var? Ancak bu sahte sosyalistlerin maskesi gün geçtikçe düşmektedir.

TSİP revizyonistleri, faşistlerin kitlelere saldırma amacının halkı karşı koymaya sürükleyerek, «faşizmi getirmek» olduğunu yazıyorlar. Öyleyse zulme ve saldırıya karşı konmamalı, «uslu durulmalıdır». Oysa faşist saldırıların her zaman bir tek amacı vardır: Sömürülen ve ezilen kitlelerin baş kaldırmasını önlemek. Faşistler de kitleleri uslu durdurtmak» için saldırıyorlar. Devrimciler şimdi kitlelerden tecrit olmamanın biricik yolunun aktif mücadele olduğunu daha hızlı kavrıyor. Faşist terörün geriletilmesinin biricik yolunun aktif mücadele olduğu bilinci şimdi daha hızlı yayılıyor.

Devrimi gerçekleştirmek için devrimci mücadeleden başka bir yol varmıdır? Halk gerici terörü göğüslemek için yeni mücadele biçimleri bulur ve uygular. Kitleleri eğiten ve devrimi mümkün kılan budur.

Revizyonistler, teslimiyetçiliklerini örtbas edebilmek için «bireysel terör», «sol goşist eğilimlr» «Nerede hareket orada bereket teorileri» gibi sözleri bol bol kullanmaktadırlar. Revizyonistler aslında bu sözleri kitle mücadelesi için kullanıyorlar. Bugün esas tehlike revizyonistlerin dillerine doladıkları eğilimler değil halkın yığınlığa ve teslimiyete sürüklemeye çalışan revizyonizmdir.

«EVRİM KONAĞI» MI? PASİFİZM DURAĞI MI?

Revizyonistler kitle mücadelesine karşı çıkmalarına bir kılıf daha geçirmeye çabalıyorlar. O da şudur:

«İşçi sınıfı devrimcileri, PDA'cıların hiç anlayamadıkları bir noktayı, örgütlenme, güç toplama döneminde olduğumuzu, devrim konağında değil, evrim konağında bulunduğumuzu doğru br şekilde tespit etmekte ve olanca güçlerini bütün baskılara rağmen bu temel noktaya yoğulaştırmaktadırlar.»

Onlar kitle mücadelesinin kendi rahatlarını bozacağını düşünüyorlar. Daha önce de bu fikirlerini şu sözlerle dile getirmişlerdi:

«.. Emekçi kitlelerdeki birikim önemli olduğu kadar tehlikelidr de.., işçi sınıfının ve halkın hareketlenmesi kendiliğinden niteliğini sürdürdükçe yakın gelecekte yığınsal anarşinin baş göstermesi tehlikesi vardır.» (İlke sayı: 3 sayfa: 48 - 49.

Düzen taraftarı ve faşistlerle arayı açmamayı amaçlayan partiler için kitle hareketi gerçekten tehlikeldir. Kitle hareketi, her türlü gerici düzeni alt - üst eder. Devrimci parti ise ancak, kitle hareketi içinde güçlenir. O, ancak mücadele içinde kitlelere öncülüğünü kabul ettirebilir ve örgütlenebilir.

Revizyonistler yukardaki sözleriyle ne için örgütlendiklerini de ortaya koymaktadırlar:

Kitle hareketini durdurmak.

«Evrim Konağı» revizyonistlerin ağzında pasifzimlerni örtbas etmeye yarayan bir gevezeliktir. Şüphesiz devrime hazırlanmak diye bir mesele vardır. Ancak bu mutlak durgunluk içinde devrim fikriyle eğitmekle yapılabilir. Proletarya partisi en yüksek mücadele biçimi de dahil her türlü mücadele içinde kitlelere önderlik ederek onu devrime hazırlar. Kitle mücadelesi faşist saldırılara karşı ve revizyonist barikatları ezerek ilerleyecektir.

MÜCADELE İÇİN «DEMOKRASİ» Mİ BEKLEYECEĞİZ?

Revizyonistler 14 Ekim seçimleri öncesi ile sonrasını karşılaştırırken şöyle yazıyorlar:

«Her iki dönemi de yaşayanlar, toplumsal gelişme içinde emekçi halkımızın sınıf mücadelesinin her iki dönemdeki durumunu, örgütlülük, direnme ve hak isteme seviyesini gayet iyi değerlendireceklerdir.»

Revizyonistler halkın mücadelesindeki gelişmeyi öne sürerek 14 Ekim'le birlikte faşizmin gittiğini, burjuva demokrasisinin geldiğini ispatlamak istiyorlar. Burada mantıkları şudur: Kitleler ancak burjuva demokrasisi şartlarında örgütlenebilirler, direnebililer ve hak isteyebilirler, faşizm şatlarında bunlar mümkün değildir. Oysa en azgın faşist terör dönemlerinde kitlelerin mücadelesi yükselebilir. Açık savaşlara dönüşür. Devrimciler şu günlerde İspanya halkının yükselen mücadelesine dikkat etsinler. Halkımız da 12 Mart faşizminin en koyu zulüm günlerinde mücadele etmiştir. Faşizmi geriletan başlıca etken de budur.

Proletarya örgütlenmek için de burjuvazinin icazetini beklemez. Proletarya her dönemde örgütlenmek zorundadır. Yoksa devrim hiçbir zaman mümkün olmaz. Bizim işçi sınıfımız da en ağır baskı dönemlerinde örgütlenmiştir.

NE PAHASINA?

Kitle gazetesinin Türkiye'de «demokrasi» bulunduğunu ispat etmek için kullandığı delillerden biri de şudur:

«Faşist diktatörlük bütün legal mücadele yollarını ortadan kaldırdığı için, bu durumda mücadele biçimi hemen bütünüyle illegalite şartlarını ve gereklerini içerir.»

Revizyonistler faşizmin her türlü kanuni imkânı «tam» ve mutlak surette ortadan kaldırabileceğini öne sürüyorlar. Oysa bugün «proletarya partisi» adını taktıkları tekkelerine izin verilmektedir. Öyleyse bu rejime faşizm demek haksızlık olacaktır. İşte onların mantığı budur. İşte revizyonistler bu icazet pahasına faşist diktatörlüğü «demokrasi» ilân etmektedirler. TSİP'in elebaşlarından Oya Baydar ise sözde «sosyalist» yazarlar yazabildiği için 12 Mart'tan sonrasını da «demokrasi» ilân ediyordu.

Eh, bütün diktatörlüklerin bir de «demokrasi» yanı vardır. Şüphesiz bu kitle yazarlarının da takdir edecekleri gibi diyalektik bir durumdur. Faşizm de, toprak ağaları, büyük para babaları ve onların yardakçıları olan revizyonistler için demokrasi, halk için diktatörlüktür.

Faşizm hiçbir zaman dümdüz br çizgi izlemez. Faşist içinde ilerlemeler, gerilemeler, darbe içinde darbeler yer alır. Bu onun yapısından gelir. Belirli dönemlerde halk kitleleri faşizmi geriletebilir ve bir takım haklar elde edeblir. Bugün de devrimciler bazı imkânları baskıları göğüsleyerek kullanabilmektedirler.

Öte yandan, «faşizmin geniş bir kitle dayanağı bulamadığı ve faşist burjuva kampın çeşitli grupları arasındaki mücadelenin oldukça şiddetli olduğu ülkelerde faşizm.., gerek diğer burjuva partilerinin ve gerekse sosyal demokrat partilerin belirli bir meşruiyet kazanmalarına göz yumar.» (Dimitrov, Üçüncü Enternasyonal'in 7. Konkesi'ne Rapor)

Faşistler kendi rejimlerini «demokrasi» ilân edecek sözde «sosyalist» partilere çok ihtiyaç duyarlar. Hatta, halkı aldatabilmek için kendilerini «sosyalist» bile ilân ederler.

Revizyonistler bütün dünyada faşist diktatörlükleri sahte sosyalizmleriyle cilalayarak onların, halkı aldatmasına hizmet etmektedirler. Yurdumuzda TSİP revizyonistlerinin oynadıkları rol işte budur.

İHBARCILIK YAPIYORLAR

Kitle gazetesi AYDINLIK dergisinin «susturulduğu»nu yazıyor. Sonra da şunları belirtiyorlar:

«Onlar provokatif çalışma tarzları için önceden kılıf hazırlamışlardı, Türkiye'de faşist diktatörlük olduğu iddiası aslında bu tarz çalışmanın vardıracağı sonucun bir kulpuydu.» (Kitle sayı: 52, 25 mart -975)

Revizyonistlerin «provokatif çalışma» derken kastettikleri nedir? Onlar, hakim sınıflarla uzlaşmayan bütün devrimci mücadeleleri «provokasyon» olarak görüyorlar ve gösteriyorlar. Devrimcilerin böyle bir çalışmaya «kılıf» olmak üzere Türkiye'de faşizm bulunduğunu söylediklerini öne sürüyorlar. Yani, «Türkiyede faşizm vardır» demeyi, «illegal çalışma» yaapıldığının delili olarak gösteriyorlar. Güvenlik mahkemesi savcılarının dahi akıl edemeyecekleri kadar sinsice yapılmış bir ihbardır bu. Bugün AYDINLIK dergisi dolayısıyla 24 arkadaş yargılanıyor. Ve güvenlik mahkemesi savcısı dahi AYDINLIK'ı «gizli örgüt» diye göstermenin ciddi bir iddia olmadığının farkındadır. Revizyonistler ise «bu tarz çalışmanın vardıracağı sonuç»tan söz ediyorlar. Onlar devrimcilerin faşistler tarafından cezalandırılmasını normal karşılıyorlar. «Bunlar cezalandırılmaya müstahaktırlar» demeye getiriyorlar.

Faşizm, kanuni bir derginin bürosunda bulduğu herkesi «gizli örgüt üyesi» ayarak yargılıyor. Ve siz bu düzne hâlâ «demokrasi» diyebilmek için devrimcilere saldırıyorsunuz! Revizyonistlere kalırsa faşitler, provakatörleri tutuklamakta ve cazalara çarptırmaktadırlar. Irmak hükümeti, revizyonistler rahat «devrimcilik» yapabilsinler diye «provokatörleri» hapse atmaktadır çünkü Irmak hükümeti aslında faşist değildir, «demokratik»tir ve devrimcileri çok sevmektedir... Revizyonistlerin mantığı budur. Aslında faşistler her zaman kendi ajanlarını desteklerler. Gerçekte de böyle olmaktadır.

TSİP revizyonistleri faşistlerle arayı açmamak için, icazetlerine zarar gelmesinden korktukları için proleter devrimcilere düşmanlıklarını göstermeye çalışıyorlar. Bu çabalarını açık ihbara kadar götürmeleri gerçekten üzücüdür. Fakat unutulmasın ki, halkın sesini ne faşistler, ne de revizyonistler susuturamayacaktır!.

GENE SÖYLÜYORUZ!

Revizyonistler AYDINLIK'tan su aktarmayı yapıyorlar:

«... Hakim sınıflar, her türlü kanuni mücadele imkânını yok ederek halka, zulüm ve sömürüye karşı yalnız illegal mücadele yolunu bırakmaktadırlar.»

Kitle gazetesi bu alıntıyı göstererek proleter devrimcileri «ihbarcı duruma gelmek»le suçluyorlar. Bu, TSİP revizyonistlerinin kendi ihbarcılıklarını örtbas etmek için başvurdukları alçakça bir manevradır. Proleter devrimcileri şimdiye kadar, bütün yazılarında ve konuşmalarında revizyonistl hakim sınıfların düzeni için bir tehlike teşkil e diklerini söylemişler ve bunu ispat etmişlerdir. Gene söylüyoruz: Revizyonizmin her türlüsü ve özellikle bugün TSİP revizyonizmi hakim sınıflar için bir tehlike teşkil etmemektedir. Aksine onların kitleleri aldatmalarına hizmet etmektedirler. Devrim yolunu karartmakta ve hakim sınıfların sömürü ve zulüm düzeninin ömrünü uzatmaktadırlar. Siz nasıl faşistlerle aranızdaki sınırları kaldırmaya ve devrimcilerle aranıza keskin ve faşistlerin de takdir edecekleri bir sınır çekmeye çalışıyorsanız, devrimciler de hem faşistlerle hem de sizinle aralarına keskin bir çizgi çekmeye çalışıyorlar ve bunu yapıyorlar. Yukardaki alıntıda kastedilen de revizyonist mücadele kaçaklarıyla ilgili değildir.

REVİZYONİSTLERDEN HESAP SORALIM

Şimdi, acı çeken bütün halkımız ve devrimciler revizyonistlerden faşizmi «demokrasi» ilân etmelerinin hesabını sormalıdır. Gmdi grevleri yasaklanan işçiler, jandarma dipçiği altındaki köylüler if zulüm altındaki Kürt milleti bu faşizm yardakçılarının yakasına yapışmalıdır. Şimdi TSİP içindeki samimi devrim taraftarı üyeler, faşizmi cilâlamak için pervasızca sahtekârlıklara girişen yöneticilikten hesap sormalıdırlar. Faşizme karşı mücadelenin menfaatleri bunu gerektiriyor, Faşizme karşı halkımızı birleştirebilmemiz, devrimci güç birliğini kurabilmemiz, devrimciler arasında gerçek bir birlik içn adımlar atabilmemiz buna bağlıdır.

Kahrolsun faşizm!

Kahrolsun faşizmin yardakçıları!

2. sayımızda, daha sonra yayınlayacağımızı bildirdiğimiz «Hapishanede ve Mahkemede Devrimci Tutum» hakkındaki belgeleri, yer darlığı nedeniyle bu sayıya kadar yayınlayamadık. Özür dileyerek sunuyoruz.

Türkiye'deki tutuklu Komünistlerin yiğitçe sürdürdükleri açlık grevi

Süleyman

17 OCAK 1933

«Enternasyonal Basın Haberleri» dergisi, 17 Ocak 193 tarihli 5. sayısında, 169 - 170. sayfalarda yayınlanmıştır.

Kemalist Türkiye güç bir durumdadır. Gelişmemiş sanayii ve tarım ekonomisiyle dünya ekonomik krizinden çok daha önce iç buhranlar geçirmiş olan ülkeyi son iktisadi kriz derin bir şekilde etkiledi.

Milli Kurtuluş Savaşı sırasında, Türkiye halkının bağımsızlığı için emperyalistlere, saltanat gericilerine, Fransız, İngiliz ve Yunan işgalcilerine karşı korkusuzca savaşmış olan işçiler, bugün ya işsizdirler ya da kuru ekmek karşılığı ağır işlerde çalışmakta ve sefil bir hayat sürmektedirler. Hayatlarını Türkiye'nin bağımsızlık davası için feda etmek üzere topraklarını terketmiş olan köylüler, açlık çekmekte ve işleyemedikleri topraklarını bırakıp iş aramak üzere şehirlere akın etmektedirler.

Ülkenin bağımsızlığı Türkiye'li işçi ve köylülerin kanları pahasına kazanıldı. Fakat Türkiye'nin yiğit emekçi kitleleri büyük zaferler kazandıktan sonra, Kemal Paşa'nın taraftarları, ülkedeki devrimci hareketi bastırdılar ve burjuvazinin zora dayanan diktatörlüğünü kurdular.

Doymak bilmeyen Kemalist burjuvazi, çıkarları uğruna dış siyasetinde durmadan genişlemeye çalışmaktadır. Bir yandan, emekçileri tek başına sömürebilmek için emperyalistlere karşı direnmekte, öte yandan da emperyalistlerle işbirliği halinde hareket ederek işçi ve köylülerin bütün bağımsız sınıf teşkilâtlarına karşı çıkmaktadır.

1932 yılı Kemalist burjuvazinin teslimiyet yolunda hızla ilerlediği bir yılı belirler. Bu yıl içinde Kemalist burjuvazi Fransa ile bir anlaşma imzaladı, Milletler Cemiyetine girdi vb.

Türkiye'de hiç kimsenin, Kemalistlerin hiyanet siyasetine karşı çıkmasına izin verilmemektedir. Kemalist diktatörlük devrimci emekçilere hunharca saldırmaktadır. Sadece Komünist Partisi işçi ve köylülere gerçeği söylemeye ve bu dayanılmaz durumdan çıkış yolunu göstermeye cesaret edebilmektedir. Sadece Komünist Partisi, proletaryayı ve köylüleri Kemalizme ve emperyalizme karşı mücadele yolunda teşkilâtlamaktadır. Komünist Partisi gizli çalışmaya itildiği halde, devrimci sendikalar ortadan kaldırıldığı ve bunların yerine Kemalist hainlerin açık sendikaları geçirildiği halde, yüzlerce devrimci savaşçı, işçi sınıfı davasını savundukları için zindanlara atıldığı halde, çalışmasını sürdürmektedir.

Kemalistlerin beyaz terörünün şiddetine rağmen, devrimci mücadele gelişiyor ve sınıf düşmanlarına karşı yürütülen mücadelenin akışında güçleniyor. Grev hareketleri şiddetleniyor. İşçiler grevlerde ve protesto toplantılarında kapitalistlere ve Kemalist rejime karşı taleplerini ileri sürüyorlar. Bu mücadeleler işçileri birleştiriyor ve onlarda sınıf bilincinin uyanmasını sağlıyor. Emekçi köylüler, borçlarını ve vergilerini ödemeyi reddediyorlar. İçlerinden birçoğu kapitalistlere, büyük toprak ağalarına, tefecilere ve zengin köylülere karşı mücadele etmek için devrimci çetelerde teşkilâtlanıyorlar.

Ülkede son zamanda ortaya çıkan olayların bütün dünya tarafından bilinmesi gerekir. Bütün dünya emekçileri, Kemalist burjuvazinin devrimci işçi hareketini nasıl ezdiğini bilmeli ve Türkiye devriminin kahramanlarını tanımalıdırlar.

Kemalist burjuvazi 1932 yılında yüzlerce devrimci işçi ve köylüyü hapislere attı. İstanbul'da İzmir'de, Adana'da, Samsun'da, Kırklareli'nde, Aydın'da, Elâzığ'da, ve daha birçok yerlerde tevkifatlar yapıldı. Bir çok işçi, bir yıldan beri hapiste olmalarına rağmen, hâlâ neden tutuklandıklarını bilmemektedirler.

Birçokları ise, 1930 yıllarından beri hapislerdedir ve haklarındaki iddianame daha hâlâ hazırlanmamıştır. Beş, altı yıldan beri hapiste olan birçoklarına zalimce ve hunharca davranılmaktadır. Kanunsuz olarak korkunç işkencelere maruz bırakılmaktadır. Hücreler ve koğuşlar karanlık ve rutubetlidir. Mahkumlar yerde yatmaktadırlar. Kendilerine günde sadece 300 - 400 gram ekmek verilmektedir. Bütün yiyecek ve giyecek masraflarını kendileri karşılamağa zorundadırlar. Ancak iki ayda bir yıkanabilmektedirler.

3 Ağustos'da İstanbul Merkez Cezaevindeki en değerli 41 Yoldaşımız açlık grevine başladılar. Cezaevinin şartlarının düzeltilmesini ve davalarının başlamasını talep ettiler. Tutuklandıkları tarihten beri 9 ay geçmiş olmasına rağmen, haklarındaki iddianame halâ hazırlanmamıştı. Kemalistlerin yardakçıları grevi zorla bastırdılar. Yoldaşlarımıza vahşice davranıldı ve beslenmeleri için sadece ilâç verildi. Fakat hiçbir şey onların cesaretini kırmadı. Yoldaşlarımız kapalı kapılar ardında cereyan eden duruşmalar sırasında gerçek Bolşevik Komünistler olduklarını ispatladılar.

20 Aralık'da karar tebliğ edildi. Daha 2 Kasım'da 11 Komünist dörder yıla mahkum edilmişti. Kararın tebliğ edileceği gün bir sokak gösterisinin başlaması üzerine, savcı polise, jandarmalara ve ajanlara mahkeme binasının çevresinin kuşatılması, mahkeme binası ile hapishane arasındaki yolun polis kordonuyla kesilmesi ve mahkeme binası etrafındaki güvenlik tedbirlerinin arttırılması emrini verdi.

17 Yoldaşımızı 81 yıl ağır hapse mahkûm eden karar okunduğu sırada, içlerinden 18'inin beraat ettirildiği sanıklar mahkeme salonunda bir gösteri yaptılar. Jandarma bunu önleyemedi. Daha duruşma salonunda savcı, aralarında beraat eden üç Yoldaşımızın da bulunduğu Komünistlere karşı yeni bir dava açtı. Sanıklar cezaevine götürülürlerken, dışarda toplanmış olan halk zabıta kuvvetlerinin kordonunu yardı. Jandarmalar sanıkları güçlükle hapishaneye getirdiler. Cezaya çarptırılmış olanların birçoğu yaralandı, kelepçelere vuruldu ve hücrelere kapatıldı.

24 Aralık'ta yaralanmış, işkenceye uğramış ve hücrelere kapatılmış olan mahkumlar, yapılanları protesto etmek için açlık grevine başladılar ve şu talepleri ileri sürdüler:

1. Haklarında beraat kararı verilmiş olanların derhal serbest bırakılmaları.
2. Hücrelerin derhal boşaltılması ve prangaların çözülmesi.
3. Mahkumlara eziyet etmiş ve onları yaralamış olan jandarmaların derhal mahkemeye verilmeleri.
4. Mahkumlara ve beraat ettirilmiş olan diğer sanıklara insanlık dışı ve vahşi davranışlarda bulunan bütün cezaevi sorumlularının derhal mahkemeye verilmeleri.

Bu durum karşısında Kemalist burjuvazi itidalini kaybetti. Bu gösteri ve açlık girevi sonucu Savcı Kenan Bey basına üçüncü defa bir açıklama yapmak zorunda kaldı ve tutukluların taleplerini yerine getiremeyeceğini belirtti.

İşkenceye uğramış ve yaralanmış, prangaya çarptırılmış ve hücrelere kapatılmış tutuklular açlık grevini sürdürmektedirler. Bütün Türkiye'li emekçiler bunu biliyorlar. Tutukluların talepleri Türkiye'nin geniş emekçi kitlelerin talepleri haline geliyor. Son olaylar, uygarlığın öncüleri olduğunu iddia eden Kemalistlerin maskesini yırttı ve bu maskenin ardında, işçi sınıfı önderlerine eziyet eden ve onları yok eden vahşi bir öfkenin gizli olduğunu gösterdi.

TARİHTEN DERS

Türkiye'deki komünist mahkûmların açlık grevi

İSTANBUL, 28 ARALIK 1932

Bu yazı, 3 Ocak 1933 tarihli «Enternasyonal Basın Haberleri» dergisinin BEYAZ TERÖR sütununda yayınlanmıştır. (Sayı: 1, sayfa: 21)

28 Şubat 1932'de bir kitle tevkifatı sonucu, aralarında iki kadının da bulunduğu 35 yoldaşımız tutuklandı ve Kemalist hükûmetin zindanlarında en vahşi işkencelere maruz bırakıldı. Yoldaşlarımızın duruşmalar boyunca yaptıkları protestolara ve konuşmama grevine rağmen, mahkeme kapalı kapılar ardında, gizli olarak devam etti. Kendi gölgelerinden bile korkan Kemalistler, kitlelerin tutuklu yoldaşlarımıza duydukları yakınlığın ortaya çıkacağı düşüncesiyle dehşete düşerek, mahkeme salonunu duruşmanın son gününde silâhlı askerlerle tam bir karargâh haline getirdiler.

Bütün bu ihtiyat tedbirleri, 18 yoldaşımızı 80 yıl ağır hapse mahkûm eden hükmün okunmasının büyük bir protestoya yol açmasını önleyemedi. Yoldaşlarımız burjuva adaletini ve burjuva cellatlarının kokuşmuş rejimini parlak bir şekilde lanetlediler. Enternasyonali söyleyerek ve «Yaşasın Dünya İhtilâli ve Proletarya Diktatörlüğü» diye bağırarak, büyük bir gösteri yaptılar.

Duruşma salonunda sükûnu sağlayamayan hakimler, böylesine bir gösteri ve coşku karşısında dehşete düşerek, Jandarmalara yoldaşlarımızı zorla susturmaları emrini verdiler. Mahkeme salonu Komünistlerle Jandarmalar arasında bir savaş meydanı haline geldi ve yoldaşlarımızın bir çoğu ağır bir şekilde yaralandı. Haklarında beraat kararı verilmiş olan dört yoldaşımız, bunun üzerine yeniden tutuklandılar.

Açıktır ki, bu gösteri cezasız bırakılmadı. Hapishanedeki işkenceler arttırıldı. On yoldaşımız rutubetli ve buz gibi soğuk hücrelerde prangaya vuruldular. Bu ceza yoldaşlarımız için hemen hemen ölüm cezası kadar ağır oldu, çünkü çok kuvvetli bünyeye sahip olan kimseler için bile bu dayanılmaz bir şeydi.

Yoldaşlarımız bu işkenceleri protesto etmek amacıyla 24 Aralık gününden itibaren açlık grevine başladılar ve hapishane müdürlüğü ile savcılığa aşağıdaki talepleri ileri süren bir liste gönderdiler:

1. Haklarında beraat kararı verilmiş olanların serbest bırakılmaları.

2. Yoldaşlarımızı yaralamış olanların yargılanmaları.

3. İşkencelerden ve vahşiyane eziyetlerden sorumlu olanlar hakkında tahkikat açılması.

Yoldaşlarımızın hayati ciddi bir tehdit karşısındadır. Uluslararası proletaryayı, yoldaşlarımızın yardımına koşmaya ve insanlık dışı rejimi ve yoldaşlarımıza verilmiş olan ağır cezaları protesto ederek dayanışma göstermeye çağırırız.

Türkiye Komünist Partisi
Geçici Merkez Komitesi

TSİP'in göklere çıkardığı Emperyalist uşağı Cunhal

Portekiz'de, revizyonist PKP'nin genel sekreteri Cunhal, son demecinde şunları söylemiştir:

«Sovyetler Birliği Çekoslovakya'nın kendi yörüngesinden ayrılmasına nasıl müsaade etmediyse, Amerika da Portekiz'in kendi yörüngesinden ayrılmasına müsaade etmez. Bu nedenle, ilke olarak Amerikan üslerinin varlığına karşı olduğumuz halde, bu üslerin isimlerini ağzımıza bile almıyoruz. NATO konusunda ise, bu örgütten ayrılma gibi bir isteğimiz yok. Öte yandan Batı Almanya'nın, İngiltere'nin, Fransa'nın ve hattâ Amerika'nın ticari ilişkilerini keserek Portekiz'i çok güç durumda bırakabileceklerine inanıyoruz ve böyle bir şeyin olmasını arzu etmiyoruz.» (Cumhuriyet, 4 Mayıs 1975)

Portekiz Devrim Konseyi'nden Amiral Roza Kutinho ise, Der Spiegel dergisinin bir soruşturmasını şöyle cevaplandırmıştır:

«Spiegel: Hiçbir parti Silâhlı Kuvvetler Hareketi'ni (SKH) Komünistler kadar kayıtsız şartsız desteklemiyor. Bundan askerlerin Komünist Partisi'nin politikasını izledikleri sonucu çıkar.

«Kutinho: Bazan gerçekten de öyle gözükebilir. Aslında tam tersidir. Komünistler SKH'nin önerdiklerini yapmaktadırlar. Bu ülkede hükümete karşı daima bağlı kalmışlardır. Bu ülkede Komünistler şeytan olmaktan çıkmışlardır artık. Ve iktidara da el koymayacaklardır, söyleyeyim size. İktidar SKH'nin ellerindedir.» (Yeni Ortam, 26 Nisan 1975)

Portekiz Revizyonistleri Hem ABD'nin, Hem Sovyetlerin Hizmetinde

Yukardaki sözler, revizyonistlerin Portekiz hâkim sınıflarına ve Amerikan emperyalistlerine nasıl hizmet ettiklerini bir kere daha göstermektedir. Cunhal bu sözleriyle, efendisi Sovyetler Birliği'nin tıpkı ABD gibi emperyalist bir ülke olduğunu itiraf etmektedir. O, bir emperyalist uşağının aczi ve zavallılığı içinde, «Sovyetler Birliği'nin kendi yörüngesinden ayrılmasına müsaade etmediği Çekoslovakya»dan söz ediyor. Bunun yanısıra Cunhal, ABD üslerinin kapatılması ve NATO'dan çıkılması gibi halkın en âcil taleplerini ağzına almaktan bile korktuğunu açıkça söylüyor. Cunhal'ın ABD üslerinin varlığına «ilke olarak» karşı olması ise, Portekiz halkını kandırmak için uydurduğu bir sahtekârlıktan ibarettir. Portekiz revizyonistlerinin efendisi Sovyet sosyal-emperyalistleri, Akdeniz'de ve Avrupa'da nüfuzlarını arttırmak için PKP'yi kullanırken, ABD emperyalistleriyle de arayı bozmak istemiyorlar. İşte bu nedenle Portekiz revizyonistleri, halkın bütün anti-emperyalist ve demokratik mücadelelerini «provokasyon» diye karalıyorlar. İktidarı elinde tutan SKH yetkilisi ise, revizyonistleri diledikleri gibi kullandıklarını belirtiyor. İşte revizyonistlerin ve hâkim sınıfların izni dahilinde «sosyalizm» yapmaya çalışanların geldikleri nokta budur.

Portekiz Revizyonistlerinin Sosyal-Faşist Karakteri

Başta TSİP olmak üzere yurdumuzdaki bütün revizyonistlerin göklere çıkardıkları PKP'nin hali işte budur. Portekiz'deki faşist Kaytano diktatörlüğü yıkılmış olmakla birlikte, işsizlik ve pahalılığın, sömürünün, büyük toprak mülkiyetinin ve sömürgeciliğin varlığına dokunulmadığı bir düzen hüküm sürüyor. Portekiz revizyonistleri, bu düzenin yıkılması için mücadele eden bütün devrimcilere karşı, SKH ile işbirliği ederek sosyal — faşist terör uygulamaktadırlar.

Yabancı basın ajansları, Portekiz'de devrimcilere yapılan işkenceleri bildiriyor. Son olarak Lizbon'da bir basın toplantısı yapan üç avukat, bir doktor ve iki eski tutuklu, bugün Portekiz'de yüzlerce devrimcinin tutuklanmakta olduğunu açıkladılar. Portekiz zindanlarında birçok kadın tutukluya dayak atıldığını, hamile bir tutuklunun çocuğunu düşürdüğünü anlattılar. Doktor, muayene ettiği tutukluların en az üçü üzerinde dayak izleri tesbit ettiğini belirtti. Bazı tutuklular, isimlerini vermeyi reddettikleri için süresiz olarak gözaltında bulundurulmaktadırlar. Devrimcilerin tutuklanma sebebi, revizyonistlerin seçim afişlerini yırttıkları ve bazı siyasi merkezlere saldırdıkları iddiasıdır. Portekiz'de, eski faşist gizli polis örgütünün dağıtılması amacıyla kurulmuş bir komisyon var. Bu komisyonun eski başkanı da bir demeç vererek, komisyonun revizyonistlerin denetimi altına girdiğini ve revizyonistlerin eski rejimin polis arşivlerinden devrimcilere terör uygulamada yararlandığını bildirmiş bulunuyor.

TSİP'in İstediği Düzen ve Bizim İstediğimiz Düzen

TSİP'in alabildiğine övdüğü Portekiz revizyonistlerinin siyasetlerinden aldığımız örnekler, ülkemizdeki revizyonistlerin nasıl bir düzen istediklerini bir kere daha ortaya koyuyor. Biz bir kere daha söylüyoruz: Ülkemizin bağımsızlığını ve egemenliğini ortadan kaldıran her türlü imtiyaza kesinlikle karşıyız. Yurdumuzda hiçbir yabancı üs ve yabancı asker bulunmamalıdır. Türkiye NATO'dan çıkmalı ve ABD'nin saldırgan emellerinin aleti olmaktan kurtulmalıdır. İkili anlaşmalar iptal edilmelidir. Türkiye Üçüncü Dünya ülkeleriyle birleşmelidir. «Acaba Amerika bunların gerçekleşmesine izin verir mi?» Bizim böyle bir meselemiz yok. Ne Amerikan emperyalistlerinin tehditleri, ne Sovyet sosyal-emperyalistlerinin menfaatleri bizi halkımızın acil taleplerini savunmaktan asla vazgeçiremez.

Deniz Gezmiş'in Bir Mektubu

Faşist diktatörlük tarafından idam edilmesinin üçüncü yılında, Deniz Gezmiş'in 1969 başında bir arkadaşa yazdığı mektubunu yayınlıyoruz. Şehit arkadaşların düşüncelerini ve mücadelelerini yansıtan belgeleri gün ışığına çıkarmalı ve kitlelere ulaştırmalıyız.

Mektup, gerçi 1968 tarihini taşımaktadır, fakat içinde geçen olaylardan 1969'da yazıldığı görülmektedir. Tarihin dalgınlıkla yanlış atıldığı anlaşılıyor. Devrimciler, 4-5 Ocak 1969'da toplanan FKF 3. Genel Kongresinde oportünizmi ideolojik bir yenilgiye uğratmışlar ve millî-demokratik devrim stratejisini kabul eden aşağıdaki kararı, Aren-Boran oportünizmine bağlı delegelerin de katılmasıyla oy birliğiyle almışlardı:

«FKF, bilimsel sosyalizmi kendisine eylem kılavuzu edinmiş gençlerin örgütüdür. Sosyalist gençliğin örgütü olarak FKF, bilimsel sosyalizmin Türkiye gibi yarı-bağımlı, yarı-feodal ülkeler için öngördüğü, emperyalizm ve onun yerli işbirlikçilerine karşı bağımsızlık ve demokrasi yolunda mücadeleyi görev bilmektedir.» (Aydınlık, sayı 4, s. 268)

Deniz, mektubunda, devrimcilerin başarısına duyduğu sevinci belirtmekte, fakat bunun oportünizmin tasfiyesi anlamına gelmediğini ifade etmektedir. Yusuf Küpeli, bu kongrede seçilen Genel Yönetim Kurulu tarafından devrimcilerin adayı olarak, fakat oportünizmle bir uzlaşma sonucu Genel Başkan seçilmişti. Oportünizm, ideolojik alanda teslim bayrağını çekmekle beraber, seçimlerde çevirdiği çeşitli dolaplarla aslında temizlenmediğini göstererek, daha o zamandan Deniz'in tesbitini haklı çıkarmaktaydı. Yusuf Küpeli, Aren-Boran oportünizmiyle uzlaşmasını daha sonra da devam ettirdi. Onun en sonunda Sıkıyönetim Mahkemelerinde dönekliğini ilân ederek devrimci saflardan kopması, oportünizmle uzlaşmanın kişiyi nerelere götürebileceğini göstermesi bakımından bütün devrimcilere ders olmalıdır.

Deniz'in, Doğu Avrupa'dak revizyonizmi daha o zamandan görmesi de dikkat çekicidir. O, bu konudaki görüşlerini daha sonra da açık ve kesin ifadelerle belirtmeye devam etmiştir.

Arkadaş,

Bildiğin gibi tahliye olamadım. Bu ayın 22'sine kaldı bizim tahliye işi. Yeni cezaevine de taşındık. Sing Sing'ten farkı yok burasının. Sana uzun süredir mektup yazamadığım için kusura bakma.

Öte yandan üniversitenin bizim için açmış olduğu tahkikatın sonucunu bekliyorum. Öyle zannederim ki 2 sömestir uzaklaştırma kararı verecekler. Benim öteki davaların durumu berbat. Ceza yeme ihtimalim kuvvetle muhtemel.

Bugünlerde tek üzüldüğüm konu, 6. filonun gelişinde dışarda bulunamamak.

Yusuf Küpeli'nin başkan seçilmesi beni fazlasıyla sevindirdi. Fakat yine de bu, oportünizmin tasfiyesi anlamına gelmez. Yalnız bu bizim için iyi bir fırsat olmalı. Benim burada kimseyle temasım olamıyor. Sen İstanbul'a gelip te bizim çocukların FKF'ye giriş işini bir düzene soksan çok iyi olur.

Cumhuriyette çıkan bir seri röportaj var. Bilmem okuyor musun? Bir işgal sonrası diye. Doğu Avrupa'yı anlatıyor. Anladığım kadarıyla revizyonizm bütün haşmetiyle gelmiş oturmuş. Doğu Avrupa'daki bu revizyonist gidişin kaynağını, yani nedenini bir türlü bulamadım.

Şimdilik bu kadar. Bütün arkadaşlara selâm.

— Deniz —

Not: Adresim E 1 101 Sağmalcılar Cezaevi

MARKS, 157 YIL ÖNCE 5 MAYIS 1818,DE DOĞMUŞTU

REVİZYONİZME KARŞI MARKSİZMİ SAVUNALIM

Marks'ı Anmak, Onun Öğretisinin Devrımci Özünü Savunmakla Olur

Karl Marks, 5 Mayıs 1818'de doğdu Yakın arkadaşı Engels'le beraber bilimde büyük bir devrim yapan Marks, proletaryanın devrimci ideolojisinin esaslarını koydu. Proleteryanın devrimci bir kılavuza yani Marksizme kavuşmasıyladır ki bütün ezilen sınıfların önünde, her türlü zulüm ve sömürüden kurtuluş ufku açıldı.

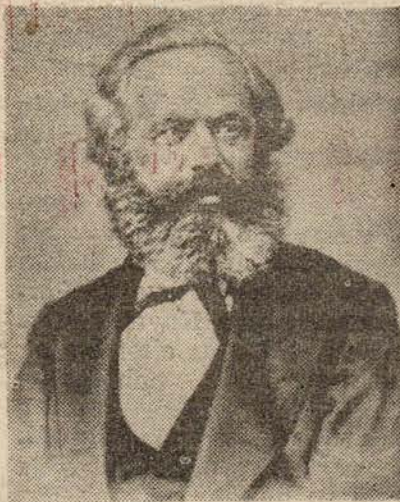
Marksizmin özü, proletarya diktatörlüğü ve devrim teorisidir. Proleteryanın büyük ustaları Marks ve Engels, bu teorileriyle, hayalci sosyalizm ve her türden oportünizmi mahkum ettiler. Marks ve Engels, kapitalizmin gelişme kanunlarını tahlil ederek, burjuvazinin «kendi mezar kazıcılarını» yani işçi sınıfını yarattığını gösterdiler. Lenin'in belirttiği üzere, «1852.den 1891'e kadar, kırk yıl boyunca, Marks ve Engels proletaryaya devlet makinesini parçalamak zorunda olduğunu öğrettiler. «(Devlet ve İhtilal, s. 140)

İşte her türden oportünistin tahrip etmeye çalıştığı Marksizmin yaşayan özü budur. Lenin, Marksizmin özünü el çabukluğu ile ortadan kaldırma gayretinde olan revizyonistlerin gerçek yüzlerini şu başlık altında ortaya koyuyordu: «Kautski Marksı Nasıl Bir Kötü Liberal Yaptı?» (Dönek Kautski, s. 82)

Behice Boran'ın başyazarı olduğu Yürüyüş dergisi Marksizmi savunmak zorunda değildir. Biz onlardan böyle bir şey beklemiyoruz. Bu dergi, kendi Liberal görüşlerini savunur ve Marks'ı da dürüst bir şekilde tanıtırsa proleter devrimcilerin buna bir itirazı olmaz. Ne var ki, onlar Marks'ı burjuvazi için zararsız bir ideolog olarak gösterme gayreti içine düşüyorlar ve Marks'ı bu amaçla tahrif ediyorlar.

157. doğum yıldönümünde, Marks'ı kendileri gibi «kötü bir liberal» haline getirmek isteyen her türden burjuva revizyonizmine karşı, Marksizmin devrimci özünü savunmaktayız. Marks'ı bir proletarya devrimcisi olarak ancak böyle anabiliriz.

HALKIN SESİ

KARL MARKS

KARL MARKS'IN SATIRLARIYLA KARL MARKS

«... Kendimle ilgili olarak şunu söyleyebilirim ki, modern toplumdaki sınıfların varlığını olsun, aralarındaki mücadeleyi olsun keşfetmiş olma şerefi bana ait değildir. Benden çok önce bazı burjuva tarihçiler, bu sınıf mücadelesinin tarihi gelişimini anlatmışlar, bazı burjuva iktisatçılar da bunun ekonomik yapısını ifade etmişlerdi.

Yeni olarak yaptığım şundan ibaretti:

1) Sınıfların varlığının, sadece üretimin belirli tarihi gelişim evrelerine bağlı olduğunu; 2) Sınıf mücadelesinin zorunlu olarak proleterya diktartoryasına götüreceğini; 3) Bizzat bu diktatoryanın bütün sınıfların ortadan kalkmasına ve sınıfsız toplumun kurulmasına geçişten ibaret olduğunu göstermek...» «Marks'ın Weydemeyer'e yazdığı 5 Mart 1852 tarihli mektuptan, Lenin, Devlet ve İhtilal, s. 45,46)

YÜRÜYÜŞ'ÜN ZARARSIZ HALE GETİRDİĞİ KARL MARKS

«Alman felsefesinden, İngiliz ekonomi biliminden ve Fransız devrimci mücadelelerinden etkilenen Marks evrensel Bilimsel Sosyalizm öğretisini yarattı. Olayları materyalist açıdan değerlendirerek ve diyalektik analiz metodunu kullanarak toplumların gelişimini ve değişimini açıkladı. Marksizmin özü olan ekonomi politik teorisini geliştirdi. Tarihin sınıf mücadeleleri tarihi olduğunu ve bu mücadelede proletaryanın görevlerini gösterdi. Marks, Engels ile birlikte işçi sınıfının devrimci mücadelesinde aktif olarak yer aldı ve bu mücadele biçimlerini, hala güncelliğini yitirmeyen Manifestoda belirtti.» Yürüyüş dergisi, sayı 3' s. 14)

«Marks ve Engels.... toplumların değişiminde, üretim biçiminin belirleyici olduğunu, toplumsal olayların incelenmesinde diyalektik yöntemin tek ve vazgeçilmez araç olduğunu tüm burjuva bilim adamlarının yadsıyamıyacakları bir biçimde ortaya koydular.»

(Yürüyüş, sayı 2, sayfa 13)

VE SÖZ LENİN'İN

«Geçmişte bir çok ihtilâlci düşünürlerin ve ezilen sınıfların kurtuluş mücadelesi liderlerinin doktrinlerinin defalarca başına gelen şey, bugün Marks'ın dokrininin başına geliyor. Egemen sınıflar, sağlıklarında büyük devrımcileri ardı arkası gelmez, amansız cezalarla mükafatlandırırlar; doktrinlerini en vahşi düşmanlık, en koyu kin, en hayasız yalan ve iftira kampanyalarıyla karşılarlar. Ölümlerinden sonra büyük devrimcileri zararsız azizler haline getirmeye, söz uygun düşerse evliyalaştırmaya, ezilen sınıfları «teselli» etmek ve onları aldatmak için isimlerini bir hâle ile süslemeye çalışırlar. Böylece, onların devrimci doktrinlerinin gerçek özü küllendirilir, basitleştirilir ve ihtilâlci keskinlikleri törpülenir. Bugün, burjuvazi ve işçi hareketinin oportünistleri, Marksizmi «yeniden işlemek» (Bearbetung) konusunda işbirliği halindedirler. Doktrininin ihtilâlci yanı ve devrimci ruhu unutuluyor, siliniyor ve değiştiriliyor, burjuvazi için kabul edilebilir, ya da öyle görünen ne varsa, ön plâna çıkarılıyor ve övülüyor. Bugün bütün sosyal - şovenler sözümona «Marksist» tirler.» (Devlet ve İhtilâl S. 11, 12)

«Marks'ın doktrininde aslolan şey, sınıf mücadelesi imiş. Durmadan söylenen ve durmadan yazılan şey budur. Ama bu doğru değildir ve bu yanlışlık, Marksizmin oportünist tahrifatlarının, onu burjuvazi için kabul edilebilir bir hale getirmeye yönelen tahrifatların sonucudur. Çünkü sınıf mütadelesi doktrini Marks tarafından değil, Marks'tan önce burjuvazi tarafından ortaya konmuştur; ve bu, genel olarak, burjuvazi için kabul edilebilir bir doktrindır. Sadece sınıf mücadelesini kabul eden biri, bunu kabul ettiği için bir Marksist değildir; henüz burjuva düşüncesinin, burjuva politikasının çeıçevesinden çıkmamış biri olabilir. Marksizmi sınıf mücadelesi doktrinine indirgemek, onun kolunu kanadını kırpmak, tahrip etmek, onu burjuvazi için kabul edilebilir bir şeye indirgemek demektir. Aslında, sınıf mücadelesinin kabulünü, proleterya diktatoryasının kabulüne kadar genişleten kişi bir Marksisttir ancak. Marksisti, alalade küçük (ve büyük) burjuvadan temelden ayırteden şey, işte budur. Marksizmin gerçekten anlaşılıp kabul edildiğini bu mihenk taşıyla ölçmek gerekir.» (Lenin, aynı eser. S. 46, 47)

«Marks'ın doktrinin asıl sözünün bu (proletarya diktatörlüğü) olduğunu herkes bilir.» (Lenin, Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky, Bilim ve Sosyalizm Yayınları 2. Baskı, S. 83)